

CASA ȘCOALELOR

BIBLIOTECA AUTORILOR CLASICI GRECI ȘI ROMANI

No. 8

SOFOCLE

OEDIP LA COLONA

TRADUCERE DIN GRECEȘTE

DE

MIHAIL IORGULESCU

prof. 240

BUCUREȘTI

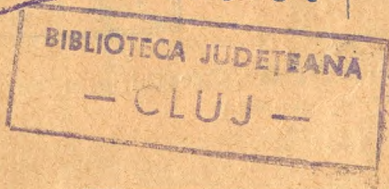
Tip. grafică „România Nouă”, Tr. Voinea, Calea Griviței, 41

1921

Prețul Lei 3.25

526.697

526697Z

OEDIP LA COLONA

DE

SOFOCLE

(TRADUCERE DIN GRECEȘTE)

Fetele dramei

Oedip	Teseu
Antigona	Creon
Străinul	Polinice
Ismena	Pristavul
Corul bătrânilor atenieni	

Oedip

In ce ținut, copilă, sosim, spre ce oraș?
La ce bărbați vom cere și astăzi un lăcaș?
Și care om în casă primi-va 'ndurător
Cu daruri de-ospeție pe-un orb rătăcitor?
La porțile bogate zadarnic mă închin;
Puțin Oedip li cere, ei dau și mai puțin.
Dar bătrânețea-adâncă prin grele suferinți
Aduse 'n pieptu-mi nobil măsura în dorinți.

Să poposim o clipă din lungul nostru drum
 Si să 'ntrebăm pe unde am rătăcit acum !
 Așează-mă, de este vre-un loc adăpostit,
 Sau de se vede-aproape de noi vre-un crâng sfințit !

Antigona

Sărmanul meu părinte, cât poți să vezi în zare,
 Se 'nnalță o cetate cu ziduri de-apărare.
 E sfânt pământu-acesta, cum ai putea să crezi
 Din pomii câți dau umbră pe 'ntinsele livezi.
 Alături de tufe de laur cresc măslinii
 Și vițe roditoare și arborii grădinii.
 O lume 'ntreagă zburdă prin tainicul desis.
 Privighetoarea cântă ascunsă în tufiș.
 Aici, pe-această piatră, stăi jos și te-odihnește !
 De-o cale-atât de lungă puterea se sleiește.

Oedip

Așează-mă, copilă, și 'n paza ta mă ține.

Antigona

E-o sfântă datorie vegherea pentru tine.

Oedip

Poți spune cum se cheamă acest întreg ținut ?

Antigona

Deși zăresc Atena, mi-e locul neștiut,

Oedip

La fel spuneau bărbații cu cari ne-am întâlnit.

Antigona

Mă duc să 'ntreb cum este acest pământ nurnit ?

Oedip

Da, du-te și întreabă de-i locuit cumva.

Antigona

Eu cred că da, dar nu e nevoie-a cânta
Mai mult, că ni sosește un trecător acum.

Oedip

Il vezi sosind încoace grăbindu-se pe drum ?

Antigona

Ba nu, căci iată omul ! El este 'n fața ta,
Și poate să-ți răspundă la ce-l vei întreba.

Oedip

Străine-această fată mi-aduce-o veste bună,
Căci iată 'n fine omul, care-ar putea să spună...

Străinul

'Nainte de-a-ți răspunde la cele ce-ai de zis,
Ieșiți din aste locuri, căci nu este permis
Să calce muritorul în locurile-oprite !

Oedip

Dar ce-s aceste locuri? De cine-s locuite?

Străinul

Ai auzit tu oare de Zânele temute
Ce din pământ și noaptea se zic că sânt născute?

Oedip

Ce nume se cuvine Zeițelor să dau?

Străinul

„Zeițe Eumenide“ le zice prin popor,
Și nevăzut nimica nu scapă de-ochii lor;
Aiurea 'n alte locuri alt nume poate au.

Oedip

Să mă primească dară Zeițele, căci vreau
In țar 'aceasta capăt durerilor să pui!

Străinul

Nu te 'nțeleg prea bine ce vei fi vrând să spui.

Oedip

Așa e hotărârea destinului, străine!

Străinul

Să te gonesc eu însumi, nu simt putere 'n mine.
'Nainte de-a cunoaște voința tuturor.

Oedip

Pe Zeii toți, ascultă și ruga mea 'n sfârșit,
Și n'arunca disprețul pe-un biet nenorocit !

Străinul

Te-ascult; cât despre mine, nu ești disprețuit.

Oedip

Ce loc sfințit e-acesta ? Răspunde lămurit !

Străinul

Ascultă-mă și află atât cât știu să-ți spun !
Pământu-l stăpânește puternicul Neptun
Și Prometeu Titanul Zeu răpitor de foc.
Cum vezi în întregime sfințit e acest loc.
Ținutul ce se vede e-al țării prag de-aramă
Și sprijinul Atenei din timpuri vechi se cheamă.
Ogoarele vecine se laudă că lor
Colonus cavalerul le este protector,
Iar numele-i îl poartă orice locuitor.
Mai mult decât prin faima purtată prin străini
Cinstite-s toate astea la oamenii vecini.

Oedip

Și care este neamul bărbaților din țară ?

Străinul

Din acest Zeu, străine, numirea își coboară.

Oedip

Dar cine stăpânește: un rege sau poporul ?

Străinul

Un rege ține cârma a-tot-stăpânitorul.

Oedip

Și cine guvernează prin drept și legi ?

Străinul

Teseu,
Ilustrul fiu din neamul regesc al lui Egeu.

Oedip

Dar cine în cetate pe rege va vesti ?

Străinul

Să-i ducă vre-o solie, sau ca să-l cheme-aci ?

Oedip

Mult bine o să aibă pentru 'ndurarea lui ?

Străinul

De la un orb ca tine, ce poate el s'aștepte ?

Oedip

Deși sânt orb, a'mele cuvinte-s înțelepte.

Străinul

Un om de samă parcă te vezi din câte spui :
Lipsit ești de vedere, dar nu și de gândire.
Așteaptă dar în locul în care te-am găsit.
Alerg către cetate să dau la oameni știre,
Să chibzuiască dânșii cum cred mai nemerit.

Oedip

Copila mea, străinul! s'a depărtat de noi ?

Antigona

Vorbește ce-ai pe suflet ! Sântem doar amândoi.

Oedip

O, zîneenerate, cu față 'ngrozitoare,
Lui Apolon și mie să-mi fiți îndurătoare,
Căci lângă templul vostru am poposit întâi.
Aci îmi profetise Apolon să rămâi,
Când după multă vreme și grele rătăciri
Găsi-voi împlinirea divinei prevestiri.
Sosind în locul care îmi este cel din urmă,
La voi în ospeție durerea mi se curmă.
Câștig purtând acelor ce m'ar primi la ei,
Voi fi în schimb pierzare la toți dușmanii mei.

Dar Zeul îmi promise din ceruri un semn sfânt,
 Un fulger sau un trăsnet, cutremur de pământ,
 A voastră-i prevesitrea ce m'a adus acum
 În dumbrava sfințită să mă opresc din drum,
 Căci n'aș fi fost în stare din drumul meu cel lung
 La voi întâia dată, Zeițe să ajung.
 Sărman, n'aș sta acuma pe-al vostru prag divin,
 Când vouă vi-i urâtă libația cu vin. ¹⁾
 De m'am supus la toate durerile, o, Zâne,
 Un chin mai greu acuma de nu vă mai rămâne
 Din cele câte poate să rabde-un muritor,
 De-am împlinit osânda, lăsați-mă să mor!
 A vechiului Erebos copile adorate,
 Și tu ce ai stăpână pe Palas, o cetate,
 Atenă, fie-ți milă de jalnicul meu chip,
 Căci doar o vană umbră rămas-a din Oedip.

Antigona

Tăcere! Către tine câțiva bătrâni sosesc.
 Te caută 'n tot locul; să te cunoască vor.

Oedip

Ascunde-mă 'n dumbrava sfințită, căci voiesc,
 Pitit, s'aud cuvântul și hotărârea lor.

1) Faptul că Oedip, sărman cum era, lipsit de toate deci și de vin, ajunge la pragul zânelor cari urau vinul, e interpretat ca un semn divin.

Corul

(Strofa I-ia).

Cine este? Dar privește! Omul nostru a plecat.
 Dintre toți doar el, nebunul, nu se teme de păcat!
 Alergați și pretutindenii să 'ntrebați de urma lui!
 Blestemat ca omul ăsta, altu' n lumea toată nu-i.
 Cerșetor venit de aiurea, se strecoară pe furiș
 Și, netemător de nimeni, calc' al Zânelor tufiș.
 Plini de groază, fără glasuri, trecem toți pe lângă
crâng
 Și, tăcuți, în mintea noastră rugăciunile se strâng.
 Dar bărbații spun că dânsul nici n'a vrut să fie 'n
seamă
 Nici străvechile-obiceiuri, nici a noastră dreaptă
teamă.
 Să vedem și noi acuma pe moșneagul cel semeț
 Care-aruncă peste toate nenfrânatul lui dispreț!

Oedip

Priviți! Sunt eu acela! Cum este-o zicătoare
 Eu văd prin glas

Corul

Ce vorbă, ce față 'ngrozitoare!

Oedip

Eu nu-s, cum poate credeți, un om nelegiuit.

Corul

Pe Zevs apărătorul, de unde ai venit ?

Oedip

Destinul meu nu este din toate cel mai bun
Spre-a fi crezut ferice. De cele câte spun
Sunt însu-mi eu dovadă, Stăpânilor din țară,
Cu cei mici se ajută cel mare odinioară,
Căci mă târăsc pe drumuri cu-a altora vedere.

Corul

Vai, orb tu te-ai născut, pentru durere !
Bătrân, supt anii mulți te pleci cu greu !
Dar nu, destul înaintezi, destul !
Să nu mă faci să te blestem și eu !
Să nu pătrunzi în crângul verde și tăcut !
Acolo apa 'n craterul cel plin
Se-amestecă cu undele de miere.
O, fugi de-aici, nenorocit străin !
Un drum cam lung ne despărțește; — ascultă :
Răspuns de vrei la vorba mea să dai,
Să nu vorbești cât timp nu vii de-acolo
În locuri unde nu-i oprit să stai !

Oedip

O, fată ce să facem ? Ce cale să urmăm ?

Antigona

De cetățeni, o tată, e bine s'ascultăm,

Oedip

Dă-mi mâna!

Antigona

Iată-o!

Oedip

Oameni, nu-mi aruncați batjocuri
Când după a voastră vorbă lăsa-voi aceste locuri!

Corul

Bătrâne, nimeni n'are să te gonească 'n silă.

Oedip

Mai mult?

Corul

Mai mult.

Oedip

Tot încă?

Corul

Apropie-l, copilă,
Și-l du mai înainte, căci tu pricepi mai bine!

Antigona

Urmează-mă, o tată, urmează-mă pe mine,
Și orbii pași ți-i poartă pe unde merg și eu!

Corul

(Antistrofa a II-a)

Biet om, străin pe un pământ străin,
lubește tot ce-acest oraș iubește!
Invață-te să crezi că-i demn de ură
Tot ce ținutu 'ntreg disprețuește!

Oedip

Mă du 'ntr'un loc acuma! Mă du, copilul meu,
Unde-om putea de vorbă fără păcat să stăm.
Cu datinele țării nu-i bine să luptăm.

Corul

Să nu mai treci de pragul de-aramă. Te oprește!

Oedip

Așa?

Corul

Da.

Oedip

În picioare să stau?

Corul

Te odihnește !

Aci, pe-această stâncă apleacă-te ușor !

Antigona

A mea e grija asta. Vezi, mergi încetișor !

Un pas, și-apoi un altul !

Oedip

Vai ! Vai !

Antigona

De brațul meu

Tu razimă-ți tot trupul, plecat supt ani cu greu !

Oedip

Ce groaznice păcate !

Corul

Acum, când împlinești

Întoemai slatul nostru, ne spune cine ești ?

Și care-ți este țara și care-ai tăi părinți,

De vii, purtând pe umeri, poveri de suferinți ?

Oedip

Sunt exilat... Dar...

Corul

Spune, căci vreau să te ascult !

Oedip

Dar nu ! Destul ! Vai, oameni, să nu 'ntrebați mai
mult !

Corul

Dar ce-i ?

Oedip

De-a mea ființă eu siugur mă 'nspăimânt.

Antigonă

Vorbește !

Oedip

Vai, copilă, ce să le spui ?

Corul

Vorbește !

Din ce neam ești și cine e tatăl tău ?

Oedip

Privește !

Copilă, ce voi face ?

Antigona

Vorbește, în sfârșit.

Căci nu mai este locul acum de 'mpotrivit !

Oedip

Voi spune deci. Nimica să mai ascund nu pot.

Corul

Ce multă zăbovire! Grăbește! Spune tot !

Oedip

Cunoașteți voi pe fiul lui Laius ?

Corul

Zeus sfânt !

Oedip

Sau rasa lui Labdákos ?

Corul

O, cât mă înspăimânt !

Oedip

Sau pe Oedip cel jalnic ?

Corul

Dar nu vei fi chiar el ?!

Oedip

De-a' mele vorbe, oameni, nu vă speriați de fel!

Corul

Vai! vai!

Oedip

O, ce, durere, nenorocit ce sunt

Corul

O!

Oedip

Ce-are să se întâmple?

Corul

leșiți din ăst pământ!

Oedip

Dar cum îți ții tu vorba?

Corul

Cel care răsplătește

Cu rău o răutate, pedeapsă nu primește,
Căci, dacă te supuse odat' o faptă rea,
Fii sigur că și alta curând îi va urma
Și 'n loc de mulțumire pentru-ajutorul meu,

Să nu-mi aduci în urmă un rău cu mult mai greu !
Ridică-te și iute să pleci de-aci afară,
Pe urma-ți să nu vie vre-o pacoste în țară !

Antigona

Bătrânul meu părinte de n'a mai fost lăsat
Să-și spuie povestirea nevrutului păcat,
Cinstiți străini, vă fie de noi acuma milă,
De-un părăsit părinte, de biata lui copilă !
In ochii voștri, oameni, țințesc a mea vedere,
Nu oarbă ca a tatei; tot sufletu-mi vă cere
O rază de 'ndurare, să-mi dați în jalea noastră
Și, cum pe fiecare vă roagă fata voastră,
Așa mă rog acuma, străini, de voi și eu.
Căci voi ne sunteți totul : stăpâni și Dumnezeu !
In mâna voastră suntem ! Dar aide, fie-odată
A noastră, îndurarea atât de așteptată !
Pe tot ce scump vă este, pe vorbele-ți, pe fii,
Pe zei, implor a' voastre sfințite datorii,
Căci n'o să vezi vre-odată pe-un muritor săman
Scăpând de-o soartă tristă când Zeul i-i dușman !

Corul

Mă 'nduioșează vorba-ți, dar și de el mi-e milă !
Ne mișcă soarta voastră, a lui Oedip copilă !
Dar teamă mi-e de zeii ce ne-ar putea lovi
Mai mult de eele spuse cu tine de-am vorbi.

Oedip

Când fapta vă desminte, când vă 'ngroziți de-un
(nume,

La ce vi-i bună faima și marele renume ?
Știam că la Atena sunt Zeii mai slăviți,
Că singură e 'n stare pe cei nenorociți
Să-i iea supt ocrotire, să-i scape de nevoi.
Nimic din cele spuse eu nu gădesc la voi,
Când dela pragu-acesta, voiți a mă goni !
Nici corpul meu, nici fapta-mi grozave nu v'ar fi
De ați afla ce tata și mama plănuiră,
Cum toate a' mele fapte prin ele se 'mpliniră.
Străini, dar cum nemernic să fiu de felul meu
Când doar plătit am răul ce-am suferit și eu ?¹⁾
Căci, chiar cu-a mea știință de aș fi lucrat, și tot
De nimeni eu nemernic să fiu crezut nu pot.
Aci 'n sfârșit ajuns-am, nimic necunoscând,
Dar cei ce mă făcură să sufăr, cugetând
La moartea mea, prea bine știau de fapta lor.
Așa sunt toate-acestea ! Străine, te implor !
Plecând din crâng, cum spus-ai, mă scapă într'un fel !
Să nu cumva să superi pe zeii cu al iău zel,
Căci ei cunosc prea bine pe cel nelegiuit
Și n'a scăpat vre-odată de ei nepedepsit,
Să nu mânjești Atena cu al tău păcat ! Precum

1) Face alusie la gândul mamei și tatălui său de a-l ucide lăsându-l legat pe Citeron, pentru a nu se împlini oracolul cel groaznic.

Pe-un rugător primit-ai, tu apără-l acum.
La ce să 'ngreui jalea acestui cap sârman?
Cucernic viu în aste ținuturi, nu dușman!
Câștig aduc cetății! Când regele-o veni,
O să pricepi mai bine din câte-ai auzi,
Dar pân' atunci, străine, să fii cu mine blând!

Corul

Cuminte-ți este vorba, cuminte al tău gând
Și multă cumpănire e 'n cele ce-ai răspuns!
Bătrâne pentru mine îmi este de ajuns
Să știe toate bine conducătorul nostru!

Oedip

Și unde locuiește cârmuitorul vostru?

Corul

El locuiește 'n țară orașul părintesc
Și omul care-mi spuse aicea să sosesc,
S'a dus să-l cheme.

Oedip

Credeți că va veni ușor?

Că-i pasă lui de mine, un orb rătăcitor?

Corul

Când o afla de tine, de sigur va veni.

Oedip

Și despre-acestea cine pe rege va vesti ?

Corul

E lungă calea ; svonul mai iute se lățește :
 Un om îl spune celui cu care se 'ntâlnește
 Și-așa o să ajungă la el această veste.
 Căci numele-ți, bătrâne, în orice gură este
 Și chiar dormind lăsa-va și somnul, negreșit.
 De-o auzi de tine !

Oedip

Să vină fericit !

Și pentru-a lui cetate, dar mai mult pentru mine,
 Căci orice om cuminte, prieten e cu sine !

Antigona

O, Zeus, ce voiu crede ?

Oedip

Copila mea, dar ce e ?

Antigona

Ce să-ți mai spun, o tată ? Se vede o femeie,
 Pe un fugar de Etna venind spre noi călare,
 Pe cap cu o pălărie ce-o apără de soare.

Și fața îi umbrește. Vai, tată ce să spun?
Vai mie, este dânsa sau gândul mi-e nebun?
Dar nu e alta! Ochii spre mine îi zâmbesc
Și vine mai aproape; nu pot să mă 'ndoiesc!
Ismena este!

Oedip

Fată. ce vorbă ai grăit!

Antigona

E sora mea, copila-ți. Îți este 'ngăduit
Să-i recunoști chiar glasul!

Ismena

O, sora mea, o tată,
Vă văd a doua oară! vai, eu, îndurerată,
Abia cu greu ajuns-am!

Oedip

Copilă, ai venit?

Ismena

Sărmanul meu părinte, venit-am, negreșit!

Oedip

Tu mi-ai sosit, copilă?

Ismena

Trecând prin mari nevoi.

Oedip

Te-apropie!

Ismena

În brațe vă țin pe-amândoi!

Oedip

Vlăstar de-acelaș sânge!

Ismena

O, viață chinuită!

Oedip

Cum este-a mea?

Ismena

A treia sunt eu nenorocită!

Oedip

De ce-ai venit, copilă?

Ismena

De grije pentru tine!

Oedip

Și mă doriai ?

Ismena

Venit-am având un sclav cu mine,
Ce singur dintre-ai casei rămas-a credincios,
Să-ți dau o veste care îți este de folos.

Oedip

Dar frații tăi pe unde s'or fi gășind acum,
De n'au venit în locu-ți să facă acest drum ?

Ismena

Dar să-i lăsăm, căci lucruri de groază-s între ei.

Oedip

Prin fire cât de bine făcuți sunt fiii mei
La Egipteni mai iute să-și treacă viața lor,
Căci pildă în deprinderi au luat pe-acel popor !
Acolo stau bărbați acasă, la războiu ;
Nevestele la câmpuri le cată de nevoi.
Așa și ei tot greul pe voi, copile-l lasă
Și stau ca niște fete de măritat, acasă,
Doar voi în suferință îmi dați un ajutor,
Când astea par să fie de datoria lor ;
Aceast' abia-și sfârșise copilăria bine
Și-abia mai răsărită, o și porni cu mine

Și, rătăcind prin codri sălbateci, amândoi,
 Pe țărmuri părăsite, prin soare și prin ploi,
 Lipsită și de hrană, desculță, înaintea
 De toate, vrea să fie hrănit al ei părinte,
 Lăsând asasă viața de griji neturburată :
 Pe-ascuns apoi, copilă, mi-ai anunțat îndată
 Cu mine ce ursise oracolu 'ntrebat ;
 Apoi, când dela Teba fusese alungat,
 Drept paznic de credință ai vrut să mă 'nsoțești,
 Acuma tu, Ismena, ce vii să-mi mai vestești ?
 Căci doară nu degeaba a fost a ta venire.
 Cunosc eu bine. Care e dureroasa știre ?

Ismena

Cu multă greutate, abia, te-am regăsit.
 Dar ce folos mai este să-ți spun ce-am suferit ?
 Să nu-mi aduci aminte ! Prin povestirea mea
 Mi s'ar părea durerea de două ori mai grea.
 Venii să-ți dau de veste de la copii, de-acasă.
 Nenorocirea, tată, pe fii tăi apasă.
 Ei vrură 'ntâi pe Crèon să-l lase domnitor.
 Căci cunoșteauurgia căzut'asupra lor
 Și n'ar fi vrut să fie orașul pângărit
 Prin pata ce mânjește un neam nenorocit.
 Dar dușmănia grabnic pătrunse între ei.
 Cu suflet plin de poftă se luptă câteși trei
 Și fiecare cere puterea de tiran.
 Vre-un zeu, de bună seamă, li este lor dușman.

Cel mic râvnind mai iute în tron să se ridice;
Din scaun și din țară goni pe Polinice.
În Argos el se duse și pregăti oștire.
Era acum puternic, prin noua lui rudire, ¹⁾
Prietenii veniră să lupte împreună,
Câmpiile Cadmei curând să le supună.
De-o fi 'nvins, mai mare va crește faima lor.
Și nu sunt vorbe goale, ci fapt îngrozitor;
Dar când sfârși-va cerul durerea ta, o tată ?

Oedip

Și tot mai e speranță să fiu scăpat vre-odată
Și zeii să se 'ntoarcă spre mine, în sfârșit ?

Ismena

O, da, pe câte-acuma profetul ni-a vestit.

Oedip

Copilă. ce oracol ? Și ce-a prezis cu mine ?

Ismena

Tebanii, toți odată, te vor căta pe tine,
Căci tu ești mântuirea, de-ai fi tu mort sau viu !

---

1) Polinicie se căsătorise cu fiica regelui din Argos Adraste care-l ajută cu oaste contra Tebei.

Oedip

O de la mine-atâtea să poată să mai spere ?

Ismena

Ei spun că 'n tine este întreaga lor putere...

Oedip

Și sunt un om acuma, când nu mai pot să fiu ?

Ismena

Acum te 'nnalță cerul pe tine, cel căzut !

Oedip

Bătrân să mă ridice, când tânăr m'a pierdut ?
Zadarnic !

Ismena

Crèon, află, sosește în curând.
Spre tine el se 'ndreaptă mânat de-acelaș gând.

Oedip

Și ce să facă ? Spune-mi, copilă !

Ismena

Ei te vor

Aproape de cetate ; să fii în mâna lor,
Dar nu cumva să-ți calce piciorul în oraș.

Oedip

Și ce folos să-mi facă acolo al meu lăcaș ?

Ismena

Peire ne-ar aduce mormântul tău uitat
Afară din cetate, pe-un țărnm îndepărtat !

Oedip

Și fără Zeu oricine cu mintea luminată.
De bună seamă astfel ar fi gândit îndată.

Ismena

Lângă hotar aproape ei vor să te oprești
Și nu acolo unde poți liber să trăiești.

Oedip

Pământ teban vor pune pe trupul meu ?

Ismena

Omorul de părinte te-oprește !

O, tată,

Oedip

Stăpâni n'or fi pe mine !

Niciodată

Ismena

Ce greu e-al tău cuvânt !

Oedip

O, cum s'ar face, fată ?

Ismena

De-ar sta lângă mormânt,
Mânia ta-i urmează !

Oedip

De unde știi tu astea ?

Copilă, cine-¹a spus?

Ismena

Oracol de la Delfi !

Bărbații ni-au adus,

Oedip

Așa grăi Apollon?

Ismena

Așa spunea teorii ¹⁾ ce ni-au sosit deacolo.

Oedip

Știa vre-un fiu ?

Ismena

De sigur, copiii tăi știau.

---

¹⁾ Teorii — trimiteți ca să consulte oracolul din Delfi. Deputația se numia teorie.

Oedip

O, blestemații! Tronul mai repede-l râvniau!
Și nici un dor de mine!

Ismena

Vai cât mă îngrozesc!
Și, totuși, sunt silită de toate să-ți vestesc!

Oedip

De nu le-ar stinge zeii fatala învrăjbire!
De-ar atârna de mine a luptei potolire!
Să nu mai lase lancea! Pe tron să nu rămână
Acel ce azi e 'n Scaun și ține sceptru 'n mână!
Să nu ajute cerul nici celuilalt copil
La Teba să se 'ntoarcă vre-o dată din exil!
Căci ei pe-al lor părinte nici când nu-l ajutară,
Ci, fără de rușine, l-au izgonit din țară.
Vei zice că orașul mi-a dat ce am voit?
Dar nu! În ziua care, cu gândul rătăcit,
Voind să mor, cu pietre ceream să mă lovească,
Eu nu găsi pe unul dorința-mi să 'mplinească.
Când vremea potolise durerea mea întregă,
Atunci când mintea clară putu să înțeleagă
Ce mare fu pedeapsa pe lângă'a mea greșală,
Cum furia nebună adesea ori înșeală,
Orașul mă gonise din țară cu putere,
Și-atunci mă părăsiră copiii în durere,

Și nu-mi întinse unul o mână de-ajutor,
 Căci doar aveau întreaga putință'n mâna lor,
 Și ce-i costa ? O vorbă ! Și n'aș fi fost fugar,
 Și n'aș cerși acuma deparie de hotar...
 Aceste două fete sunt totul pentru mine,
 Imi caută de hrană, sunt singurul meu bine.
 În ele-i ajutorul și 'n ele-i mângâierea,
 Când ei pe sceptru luptă, când ei râvnesc puterea,
 Și vor s'o stăpânească. Atât li-i grija toată !
 Și nu vreau să mai știe acuma de-al lor tată...
 Dar n'o să fie 'n Teba niciunul domnitor,
 Căci nu li-o fi, odată cu viața, ajutor.
 Dar, ascultând acuma, eu sunt încredințat
 De cele ce vă spuse oracolu 'ntrebat,
 Căci toate câte-Apollon și mie mi-a vestit,
 Pe cât mi-aduc aminte, întocmai le-a 'mplinit ¹⁾.
 Și, de-i așa, trimeată pe Crèon după mine !
 Trimeată și pe alții ! Ascultă-mă, străine.
 Cu Zânele ce templul își au în acest loc.
 Să m'ajutați, căci fi-voiu spre-al patriei noroc.
 Pe-ai mei dușmani să 'nfrângeți !

Corul

E tristă soarta voastră,
 Și demni sunteți de jale ! De vii în țara noastră,
 Mântuitor, cum spus-ai, — ascultă-mi o povață !

1) E vorba de prezicerea paricidiului și incestului lui Oedip.

Oedip

Intocmai voiu urma-o ! Iubitule, mă 'nvață !

Corul

La zânele acestea tu te-ai oprit din drum
Să faci un sacrificiu izbăvitor acum
Căci li-ai călcat dumbrava de nimeni neumblată !

Oedip

Și cum să fac ?

Corul

Găsi-vei fântâna nesecată,
Vei scoate apă sfântă cu mâinile curate.

Oedip

Și ce să fac ?

Corul

Afla-vei crățere minunate
Măestru făurite de-un om dibaciu la mână,
Pe margini și pe toarte să le 'ncununi.

Oedip

Cu lână ?

Cu ramuri ? O, străine, mă 'nvață într'un fel !

Corul

Ba nu ! Să le acõperi cu lâna unui miel
Ce de curând au tuns-o !

Oedip

Pe urmă ?

Corul

Libații verși, cu fața întors spre Răsărit,
In picioare,

Oedip

Deșert acele cupe de cari mi-ați amintit ?

Corul

De trei ori faci libații din cele trei urcioare.
Și tot să-l verși pe-al treilea !

Oedip

O vorbă să-mi mai spui :
Cu ce să fac libații ? In crater ce să puiu ?

Corul

Cu apă și cu miere. Să nu amesteci vin !

Oedip

Și când stropi-voiu iarba ?

Corul

Mlădițe de măslin,
De trei ori câte nouă,
Peste pământ împrăștii, cu mâinile-amândouă
Și spui o rugăciune.

Oedip

O, spune-mi-o, străine!

Corul

Te vei ruga tu singur sau altul pentru tine.
Să nu te-audă nimeni, cu glasul potolit,
Să fie primitoare, cu sufletu 'nblânzit,
Zeițele-Eumenide, cu tine-un rugător.
Să nu privești în urmă, când pleci, spre crângul lor!
De-ai face toate astea, avem credință'n tine:
Altminteri ni e teamă să te primim, străine!

Oedip

Ați auzit, copile, ce spun bărbații toți?

Antigona

Ni dă porunci acuma să facem cum socoți!

Oedip

Din voi să facă una acestea, locul meu,
Căci nu mă simt în stare de-un lucru-așa de greu!

Un suflet bun ajunge... Puterea mea e slabă,
 Și-s orb. Plecați îndată și isprăviți degrabă !
 Eu n'aș putea altminteri să merg nesprijinit,
 De m'ați lăsa acuma cu totul părăsit.

Ismena

Ei bine, sacrificiul mă duc să-l săvârșesc,
 Aș vrea să știu cum locul putea-voiu să-l gădesc ?

Corul

Acolo, 'n crângul sacru, un paznic vei afla,
 Să te învețe totul de-ți trebuie ceva.

Ismena

Pleca-voiu, Antigono ; să vezi de-al nostru tată !
 De-i vorba de-un părinte, să nu gândești vre-odată
 La munca ta !

Corul

(Strofa I-a)

Străine, e groaznic să deștept,
 Durerea ta..., dar iată că nu mai pot s'aștept
 Și-aș vrea să aflu totul.

Oedip

Și ce ?

Corul

Durerea mea,

A ta vădită jale și fără vindecare.

Oedip

O, nu-mi aduce-aminte de chipul meu cel crud,
În numele-ospeției, amicul meu iubit!

Corul

Străine-aș vrea acuma mai bine să aud
Și să pricep tot svonul atât de răspândit!

Oedip

Vai!

Corul

Rogu-te, ascultă!

Oedip

Vai!

Corul

Fii înduplecat!

De ruga-ți dinioare și eu am ascultat.

Oedip

(Antistofa I-a)

De crime 'ngrozitoare mi-e sufletul umplut
Dar, martur mi-este zeul..., de ele n'am știut
Și n'am voit vre-odată să fie împlinite.

Corul

Și cum ?

Oedip

Mă 'nlănțuise prin nunți nelegiuite
Și-orășul m'aruncase în patul blestemat.

Corul

Și, ce fel, cu-a ta mamă alături te-ai culcat,
Cum auziu ?

Oedip

Acuma aș vrea să mor mai bine
Decât s'aud !... dar astea, sărmanele, străine...

Corul

Ce spui ?

Oedip

Aceste două..

Corul

O, Zeus!

Oedip

Le-a născut

Femeia care-odată pe mine m'a făcut!

Corul

(Strofa II-a.)

Copile-ți sunt?

Oedip

De sigur, surori cu-al lor părinte.

Corul

Vai!

Oedip

Iată, mă lovește din nou tot chinul meu!

Corul

Ai seferit?

Oedip

Vezi bine, am suferit din greu,
Că nu mai pot durerea să mi-o alung din minte!

Corul

Erai de vină, poate ?

Oedip

Ba nu sunt vinovat

Corul

Atuncea cum ?

Oedip

Oraşul un dar fatal mi-a dat
Cu mult mi-ar fi mai bine să nu-! fi luat vre-odată !

Corul

(Antistrofa II-a.)

Făcuşi omor !

Oedip

De cine vorbeşti ?

Corul

Omor de tată..

Oedip

Vai ! Rana mea de-a doua acum mi-ai redeschis !

Corul

Ai omorât!

Oedip

Vai !,, totuși... străine... de-am ucis,..

Corul

Și ce-i?

Oedip

Ceva mă iartă...

Corul

Dar ce-i?

Oedip

Ucis-am eu

Dar n'am știut pe cine lovește-omorul meu !

Corul

Chemarea ta aduce încoace pe Teseu,
Căci iată stă de față copilul lui Egeu!

Teseu

Știam mai d'inainte, căci mmulți vorbeau de tine,
Știam cum orb rămas-ai. Te recunosc mai bine,
Copile al lui Laius, din cele de acum,

Căci multe auzit-am pe când veniam pe drum.
 Și-acel ce ești, acuma te-arăți la port și chip
 Și milă mi-e de tine, sămanule Oedip!
 Te-aș întreba ce sprijin cetății mele ceri
 Și ce mă rogi tu însuși și soața-ți de dureri?
 Vorbește. Cât putea-voiu, te-oiu ajuta și eu,
 Căci nu vei cere doară un lucru-atât de greu!
 Am îndurat primejdi mai mult ca orișicine,
 Căci însumi eu crescut-am prin țările streine
 Și 'n propria mea viață simții atâta chin,
 Că n'aș putea vre-odată să 'nlătur vre-un strein,
 Când cere al meu sprijin. Sunt om, și nu-s în stare,
 Mai mult ca voi de ziua de mâne să dispui.

Oedip

Teseu, a ta mărime și scurta-ți cuvântare
 Mă cruță multe lucruri prin vorba mea să-ți spui,
 Căci singur spus-ai cine sunt eu și cine-i tata
 Și care-mi este țara. Puține-am să vorbesc!
 Doar ruga mea și 'ncolo... vorbirea mea e gata.

Teseu

Ei bine—acum mă 'nvată să aflu, căci voiesc!

Oedip

Viu, corpul meu, sărmanul, să ți-l aduc, o rege!
 Iar darul meu de este la față uricios
 Mai mult câștig ți-aduce decât un corp frumos.

Teseu

Și ce câștig?

Oedip

Cu vremea mai bin' ei înțelege!

Teseu

Dar când afla-voiu, spune, în fine, al tău dar?

Oedip

Când mort voiu fi, când însuși vei fi al meu gropar.

Teseu

Imi ceri să-ți port de grijă de cele de pe urmă ;
De cele de acuma puțin te îngrijești?

Oedip

Prin ultimul meu bine acestea mi se curmă.

Teseu

Imi ceri un lucru lesne!

Oedip

Mai bine să gândești!

Căci n'o fi mică lupta!

Teseu

De fiii tăi?

De cine spui, de mine?

Oedip

Cu sila voiesc să mă aducă !

Teseu

Și nu vrei tu ? Putea-vei trăi 'n exil mai bine ?

Oedip

M'au izgonit atuncea când vream să mai rămâiu !

Teseu

Nebunule, gândește ! Când furia te-apucă,
Te vatămă, de sigur, când ești nenorocit !

Oedip

Să-mi dai atunci povețe, când tot voiu fi vorbit !
S'ascuți acum !

Teseu

E bine să cugeți mai întâiu.

Oedip

Teseu, grozave chinuri am suferit apoi,
Venind să se-alipească la 'ntăiele nevoi !

Teseu

Vorbești de casa tristă, de jalnicu-i destin ?

Oedip

Ba nu, căci toate astea le știe-orlce Elin.

Teseu

Dar care este jalea de care pătimești ?
Intrece ea măsura durerii omenești ?

Oedip

O, da! Mă izgoniră copiii din oraș
Și n'aș putea eu iară, al tatei ucigaș,
Să mai mă 'ntorc vre-odată.

Teseu

Și ce voiesc ? Te chiamă
Și nu-ți permit intrarea !

Oedip

Oracolul cel sfânt
li sfătuiește astfel !

Teseu

Și care-i a lor teamă ?

Oedip

Să nu-i învingă neamul ce ține-acest pământ !

Teseu

Și cum, s'ajung la luptă cu fiii tăi vreo-dată !

Oedip

Din toate doar Zeii sunt tineri mereu ;
 Doar zeii n'au moarte, o, scumpe Teseu !
 Căci timpul puternic le schimbă pe toate
 Și nimeni cu vremea să lupte nu poate.
 Slăbește puterea trupească într'una,
 Increderea pierde, se naște minciuna.
 Și holda își pierde bogatul ei rod
 Și altfel se are norod cu norod
 Și altul e mâine bărbatul amic ;
 Nimic nu rămâne statornic, nimic !
 Căci toate mereu se preschimbă 'n natură :
 Iubirea de astăzi se schimbă în ură
 Și ura cu vremea se face iubire,
 Iar astăzi cu Teba de este 'nfrățire
 Aduce-va timpul în mers neoprit
 Un număr de zile și nopți nesfârșit,
 Când pricine slabe vor naște războiu
 Și rupe-vor lanțul iubirii 'ntre voi.
 Acolo, în criptă, cadavru'-o să-mi scald,
 Cadavrul meu rece în sângele cald,
 De este un Zeus puternic și sfânt,

Și-Apòlon de-și ține divinul cuvânt!
Și n'aș mai vrea mai multe acuma să-ți spui,
Plăcut mi-este capăt vorbirii să pui.
Statornice-s toate a'mele cuvinte,
Iar graiul profetului sfânt de nu minte,
Ținându-ți cuvântul, vei zice curând:
„Un oaspe primit-am folos aducând”!

Corul

O rege, omu-acesta în toate se arată
Să-și împlinească vorba ce a rostit vre-odată.

Teseu

Dar cine isgoni-va pe-un astfel de bărbat,
Când lui comun îi este de-acum al meu cămin,
Când el veni la Zine, un rugător strcin,
Voind să ni plătească tributul lui bogat?
În schimb, voiesc în țară să-i dau un nou lăcaș.
De mergi acum, Oedipe, cu mine în oraș,
Sau de rămâi, alege, cum ți-este mai plăcut.
Te vor păzi bătrânii, căci vreau să te ajut!

Oedip

Să răsplătească Zeus bărbatului cel bun!

Teseu

Și ce mai ceri? Vei merge cu mine în palat?

Oedip

De ce m'ai lăsa ! Aicea e locul minunat...

Teseu

Și ce să faci ? Ești iiber !

Oedip

Voiesc să mă răzbun
Pe cei câți m'alungară !

Teseu

Vom dobândi prin tine
Un mare dar.

Oedip

De-ai ține cuvântul tău, cum eu
Imi țin făgăduința !

Teseu

Increde-te în mine !
Să nu-ți mai fie teamă !

Oedip

Eu nu-ți cer jurământ,
Ca nui om ce este lipsit de crezământ !

Teseu

Ce jurământ mai mare decât cuvântul meu ?

Oedip

Și ce-ai să faci?

Teseu

De cine acum te îngrozești ?

Oedip

Veni-vor oamieni...

Teseu

Iată, bătrânii te păzesc

Oedip

Dar vezi... acuma, rege..., când tu mă părăsești...

Teseu

Să nu-mi dai sfaturi!

Oedip

Frica mă face să vorbesc.

Teseu

Eu nu mă tem.

Oedip

Tu nu știi a lor amenințare.

Teseu

Dar știu, în schimb, prea bine că nimeni nu e'n stare.
 Să te răpească 'n silă, când eu mă 'mpotrivesc.
 Atâtea vorbe goale, pe câte-amenințări !
 Căci multe la mânie de oameni se rostesc.
 Când mintea-i liniștită, se risipesc în vânt.
 Dar greu și lung mai este un drum în larg de mări.
 De-ar îndrăzni să vină, ținând al lor cuvânt !
 Curaj să ai ! Apolon ți-a fost conducător :
 Chiar eu de m'aș opune, să fii încrezător !
 În lipsa mea găsi-vei un scut de apărare,
 Căci numele-mi te scapă de orice supărare.

Corul

(Strofa I-ii.)

Te afli 'n țara cea mai mândră,
 Bogată 'n cai și în renume,
 Colona mult strălucitoare,
 Cum alta nu-i la fel pe lume.
 Aici, mai mult ca orișunde,
 Prin văi s'aud privighetori ;
 Răsună iedera roșcată
 De cântul lor adeseori.
 Se-adună 'n crângul cel stufos,
 În crângul sfânt și neumblat,
 Ferit de soare, de furtuni,
 Cu pomii plini de rod bogat.

Aici Diónysos cel bachic
Lăcașul sacru și-a ales,
Cu-a lui zeițe crescătoare
Aleargă 'n jos nebun ades.

(Antistrofa I-ii.)

Aici narcisul înflorește
Supt roua cerului din zori,
Cunună veche și divină,
Cu mândrele-i ciorchini de flori.
Șofranul crește ca de aur
Și apa râului Cefis
Aleargă, neadormită, 'ntr'una,
Rodind al țării sân deschis;
Și scumpă este țara noastră
Și celor nouă Muze 'n cor
Și Venerei cu frâu de aur.

(Strofa II-a.)

Aici mai crește 'nfloritor,
Înalt, un arbor cum nu știu
Să fi crescut la fel sub soare
În țara Asiei vre-odată
Și 'n țara lui Pelops cea mare.
Și singur îl născu pământul,
Căci nu l' sădi vre-odată omul
Și spaîma lăncilor dușmane ¹⁾.

1) Măslinul Atenei crescuseră a doua zi după ce îl arse Xerse: Spartanii venind cu Archidamos contra Atenei cruțară măslinii sacri după ordinul regelui lor.

Cu frunze verzi crescut-a pomul.
 Pe-ai noştri fii să-i creştem mari,
 Măslinul mult ne-a ajutat ¹⁾;
 Să-l smulgă din pământ, zadarnic
 Bătrân şi tânăr s'a 'ncercat ²⁾.
 Spre arbore Morios ³⁾ Zeus
 Indreaptă ochii săi divini
 Şi-Atena cea cu ochii albaştri
 Veghiază scumpii săi măslini.

(Antistrofa III-a.)

De-un dar măreţ voiesc a-ţi spune,
 Ce-l dobândi oraşul meu,
 De fala ţării 'atregi, de darul
 Ce ni-l făcu un mare Zeu,
 Căci ne 'nvăţă să creştem caii
 Şi să plutim în larg de mări;
 Atunci prin darul său, străine,
 Crăscut-a faim' acestei ţări,
 Căci tu, copile al lui Hronos,
 O, prea puternice Neptun,
 Mi-ai dat să ţin în mână frâul,
 Prin el toţi caii să-i supun;
 Şi barca cea cu vâsle bune

1) Aluzie la untdelemnul întrebniţat în exerciţiile de *palestre*, care făceau educaţia fizică a copiilor.

2) Aluzie la *Archidamos* „cel bătrân“ şi *Xerxes* „cel tânăr“.

3) *Morios* — protectorul măslinilor.

Aleargă peste mări în zbor,
Precum aleargă Nereida
Pe valuri, iute la picior.

Antigona

Acum s'arăți, câmpie atât de lăudată
Ce poate a ta faimă!

Oedip

Ce veste nouă iarăși?

Antigona

Priviți, sosește Creon! Acum e-aproape, tată,
Si nu e singur. Vine cu-o mână de tovarăși.

Oedip

La voi, bătrâni, găsivoiu liman de mântuire.

Corul

Să nu-ți mai fie teamă! Ge-i drept, bătrân sunt eu,
Puterea țării mele e tânără mereu.

Creon

Slăviți bărbați, o teamă v'aduce-a mea sosire :
Se vede după față. Venii pe neașteptate,

Dar nu cu gânduri rele, în falnica cetate
Cum alta nu mai este în Grecia întreagă.
Și poate oriși care prea bine să 'nțeleagă -
Că n'aș putea vre-odată să-i fac o vătămare.
Oprește-ți dar insulta și frica ta cea mare !
Și nici n'aveți cuvinte de mine a vă teme :
Brtrân sunt ca și tine, impovorat de vreme ;
De toți și nu de unul aici am fost trimes ;
Căci dintre toți orașul pe mine m'a ales,
Ca unul ce-i sunt rudă și plâng de jalea lui,
Să viu aici și ăstui bătrân sărman să-î spui
Să mă 'nsoțească 'n Teba. Cuvântul tău aștept,
Nenorocit Oedipe ! Poporu ntreg, pe drept,
Te chiamă la Cadmèa ; și eu te chem cu el,
Căci n'oi fi doar, bătrâne, din toți cel mai mișel,
Să nu mă miște 'n suflet nemărginitu-ți chin.
Căci eu te știu în lipsă și fără de cămin,
Purtat de o copilă. Vai cine-ar fi crezut
Să cadă 'n starea tristă în care a căzut,
S'ajungă din mărire acuma la cerșit,
Să nu cunoască nunta, și cel d'intâiu venit
S'o poată lua ! Vai mie eu n'aș putea mai mult
Pe tine, o, Oedipe și neamul să-mi insult !
Ascultă-mă pe mine și vină în oraș ;
Supune-te ! Insulta uitării să o lași !
O vină deci ! Doar astfel trecutul l'am uita :
Salută cu iubire din nou cetatea ta,
Căci ai crescut acolo și-i bine s'o cinstești !
Ascult-o când te roagă ! Pe zeii strămoșești !

Oedip

Minciuna chiar în haine cinstite o îmbraci,
Și vrei să ai dreptate în toate câte faci.
Aș suferi la culme să-ți cad în mână prins,
Dar, te pricep, viclene, ee cursă mi-ai întins.
Când vream să plec din țară, tu nu m'ai ajutat,
Dar când mânia 'n suflet deplin mi-am săturat
Și vream să stau acasă, ai pus să mă gonească
Și-atunci de-a mea 'nrudire nici ți-a trecut prin minte,
Acum, când vezi orașul voind să mă primească,
Cruzimea ți-o acoperi prin meștere cuvinte.
Voiești să faci un bine acelor ce nu vor
Și dup' amar de vreme s'ascuți dorința lor ?
E ca și cum vre unul ar vrea să te ajute
Abia când o să-ți vadă nevoile trecute
Și totuși vii cu vorbe și 'ncerci să m'amăgești ;
Frumos îți e cuvântul, urât e ce gândești !
Eu știu ce vrei. Ei bine, acum să știe toți !
Aproape de hotare voiești să locuiesc
Și nu în țara noastră și nu 'n palat domnesc,
Căci vrei din suflet teama grozavă să ți-o scoți :
Ți-e frică de orașul ce-acum mă găzduiește,
Căci geniul răzbnării în Teba locuiește.
Copiii împlini-vor profeticul cuvânt :
Din țară o să aibă doar locul de mormânt.
Mai bine decât ține eu toate le-am aflat,
Ba am chezași chiar zeii, de este-adevărat
Gă Apollon e fiul lui Zeus celui sfânt ;

Și totuși viclenie ascunde-al tău cuvânt,
Și-ai multă îndrăzneală, dar n'o să-ți folosească :
Mai mult o să-ți aducă vre-o pagubă în urmă.
Eu nu te cred ! Mai bine vorbirea ta o curmă,
Și pleacă ! Vestea noastră e bine s'o cunoască
Acei ce de la Teba spre mine te-au trimis :
Suntem destul de bine în locul ce-am ales !

Creon

Prin hotărârea asta pe mine mă lovești ?

Oedip

Sunt mulțămît că'n planuri nu poți să izbutești.

Creon

Sărman bătrân, zădarnic trăiși atâta vreme
Rușinea bătrâneții, căci tot nu prins-ai minte !

Oedip

De vorba ta grozavă un altul, chiar s'ar teme,
Dar nu e om de treabă acelea ce găsește
Prilej în orice lucru, de meștere cuvinte !

Creon

A spune vorbe multe cu niciun rost, într'una
Și a vorbi la vreme, eu cred că nu-i tot una.

Oedip

Vezi bine. Adevărul prin gura ta grăiește.
A' tale vorbe, toate, au rost, ca totdeauna.

Creon

De bună seamă unul ca tine le socoate
Zădarnice.

Oedip

Sfârșește și pleacă! Nu căta
Să-mi fii spion!

Creon

În mână de mi-ai cădea cândva,
O să-mi răspunzi, bătrâne, de-aceste vorbe toate.
Iau marturi pe-acești oameni ce i-am adus cu mine,
Iau marturi pe bătrânii aceștia, nu pe tine!

Oedip

Prieteni mi-s bărbații, mă simt adăpostit, —
Căci cine-o să 'ndrăznească cu sila să mă iea?

Creon

Vorbit-ai drept. Și astfel destul ești pedepsit.

Oedip

Cu ce m'ameninți?

Creon

Află : răpit-am de curând
Pe una dintre fete ! Acum pe fata ta
Ce ți-a rămas, voi lua-o !

Oedip

Nenorocit ce sunt !

Creon

Vei plânge mult în urmă, mai mult ca orișicând !

Oedip

Copila ți-este 'n mână ?

Creon

Voi lua-o negreșit
Și pe-asta !

Oedip

Ce fel, oameni, nu-l izgoniți ? Dar cum ?
Sau mă trădați ? Nebunul ce calc' acest pământ,
Să pleci din cetate !

Corul

Găsesc mai nemerit
Să pleci curând, căci, iată nedrept te porți acum,
Nedrept și înainte ai fost.

Creon

Mai potrivit

S'o alungați cu sila!

Antigona

Vai, unde să m'ascund ?

La ruga mea, ce oameni, ce zei îmi mai răspund ?

Corul

Străine, ce faci ?

Creon

Fata-i a mea. Pe el îl las

Oedip

Bătrâni, la voi nădejdea din urmă mi-a rămas !

Corul

O, nu e drept, străine.

Creon

Ba eu mă port cu drept !

Antigona

Cetate, vai, cetate, scăparea ta aștept !

Corul

Străine, ce faci? Las'o! De nu, vei încerca
Ce pot a' noastre brațe!

Creon

Să nu 'ndrăznești s'o faci!
De mă insultî pe mine, cetatea mea ataci.

Oedip

V'am spus mai d'inainte!

Corul

Degrabă vei lăsa
Copila!

Creon

Dai poruncă, în van, căci n'ai putere...

Corul

S'o lași!

Creon

Mai bine cată-ți de treabă, în tăcere!

Corul

Imi nimiceste-orașul! Veniți în ajutor,
Locuitori din țară!

Antigona

Străini, mă iau în silă,
Vai mie, căci zădarnic mă zbat în mâna lor!
Străini, străini!

Oedip

Pe unde mi te găsești, copilă?

Antigona

Ei mă tirăsc.

Oedip

Dă-mi mâna!

Antigona

M'au depărtat de tine.

Creon

Dar nu-o duceți odată?

Oedip

Nenorocit de mine!

Creon

Copilele-amândouă ți le-am răpit acum:
Lipsit vei fi de sprijin, rătăcitor pe drum;

Înfruntă-ți dar amicii, înfruntă-ne pe toți
Și n'asculta de țară! Triumfă, dacă poți!
Voind să ți fac un bine, de și sunt eu un rege,
Te prevestii de toate. Târziu vei înțelege
Ce rău ai fost cu tine acum și în trecut,
Cum neprimind povețe, mânia te-a pierdut.

Corul

Oprește-te, străine!

Creon

Să nu m'atingi bătrâne!

Corul

De fetele-amândouă chezaș ne vei rămâne.

Creon

O să-mi plățiți voi asta! Voi mai răpi pe unul.

Corul

De cine spui?

Creon

Pe dânsul îl voi răpi.

Corul

Nebunul!

Creon

De nu se 'mpotrivește stăpânu-acestei țări,
 Il voi răpi!

Oedip

Vai mie, și-ai îndrăzni s'o faci ?

Vai, ce nerușinare, ce vane-amenințări !
 Să mă răpești pe mine ?

Creon

Îți poruncesc să taci !

Oedip

Zeițele acestea s'asculte glasul meu !
 Să-mi ierte dar acum blestemul meu cel greu !
 Nemernică ființă, cum alta nu-i la fel,
 Căci ai venit la mine, pe-ascuns, ca un mișel.
 Și cel din urmă sprijin cercând să mi-l răpești,
 Ca mine vre-odată s'ajungi să 'mbătrânești !
 Asupra casei tale să cad'al meu blestem !
 Pe Zeul care vede pământul tot, îl chem,
 Pe Zeul Soare dânsul dorința să-mi asculte !

Creon

Vedeți, bătrâni ?

Oedip

'Nainte eu suferit-am multe.
Și-acum răspund cu vorbe !

Creon

Sunt singur și-s bătrân.
Dar nu mai pot pe mine să ftu mai mult stăpân.
Mânia mă învinge. Il voi răpi curând.

Oedip

Vai mie, vai !

Corul

Ce mare curagiu vei fi având,
De vii cu planuri multe în faptă să le pui !

Creon

Așa cred eu !

Corul

Atena, atunci, în ochii miei,
Iși pierde toată faima !

Creon

De este 'n dreptul lui,
Și cel mai mic triumfă.

Oedip

L-ați auzit ?

Corul

Pe Zei,
Dar n'o să le 'mplinească!

Creon

Voi nu puteți să știți.
Doar Zeus sfânt o știe.

Corul

Insulta-ți este mare!

Creon

Vei suferi insulta!

Corul

Stăpânii miei, veniți !
Poporul tot să vie ! Trecut-au de hotare !

Teseu

De ce strigați ? Ce veste ? De ce m'ați rechemat ?
 Să-mi spuneți tot ! degrabă ! De ce v'ați spăimântat ?
 Eram la sacrificiu. Divinului Neptun,
 Stăpânul Mării 'ntinse, mă pregăteam să-i pun
 Pe-altare boul. Iată, aud atnci strigare
 Și, părăsind altarul, venii în fuga mare.

Oedip

Te recunosc, iubite copile, după glas.
 Vai, crud a vrut străinul în mine să lovească !

Teseu

Vorbește ! Cine poate atâtea să 'ndrăznească !

Oedip

E Creon. El se duse : eu singur am rămas.
 Copilele-amândouă răpite sunt.

Teseu

Ce-aud ?

Oeeip

Așa mă pedepsește dușmanul meu cel crud !

Teseu

S'alearge către templu un sclav, să spuie 'ndată
 Mulțimi de acolo, la jertfă adunată,

Să fugă după dânșii cum pot, pe jos, călare,
Să lase frâul liber, să plece 'n goana mare
Și, stând pe la răspântii, să le oprească fuga,
Căci n'aș putea vre-odată să nu ascult de ruga
Bătrânului ce vine la mine rugător.
Cum? Să ajung acuma de răsul tuturor?
Sunt mâniat, și teafăr el n'are să rămână!
Întâiu să mi-o plătească de vrea să-l las din mână!
Mă voiu purta cu tine așa cum ai cerut,
Căci orișicine doarme precum și-a așternut.
De vrei la noi în țară mai mult să nu rămâii,
Copilele-amândouă să mi le-aduci întâiu.
Nedreaptă ți-e purtarea cu mine și cu toți;
Mai mult ca orișicare cutezi să te socoți,
Căci nu ascuți de nimeni și toate le 'ndrăznești:
Te furișezi în țară, pe cine vrei, răpești,
Dar neamul meu cinstește dreptatea orișicând,
La noi domnește legea. Tu poate-i fi crezând
Că nu-s bărbați în țară, sau poate servitori.
Ori nu ești demn de neamul din care te cobori,
Sau poate crezi că însumi nimic nu însemnez?
Oricum ar fi, vre-odată eu n'aș putea să crez
Că învățați la Teba să deveniți mișei.
De-ar ști cum răzi de toate, de oameni și de Zei,
Ea te-ar certa, străine, căci nu e învățată
La sânu-i să hrănească pe fiii răi vre-odată.
Eu unul, de m'aș duce prin țările străine,
Aș asculta de rege, de-ar fi el orișicine,
Nici n'aș răpi pe nimeni, chiar de-aș avea dreptate,

Căci știu destul de bine cum trebuie în toate
 Străinul să se poarte cu oamenii de țară.
 Îmbătrânești degeaba, căci minte n'o să-ți vină ;
 Tu faci de răs cetatea, deși nu e de vină.
 Eu îți mai spun odată ce-am spus odinioară :
 Trimete pe vre unul s'aducă înapoi
 Copilele răpite ! Alminteri, tu la noi
 Metec¹⁾ rămâi. Nu-mi pasă de ți-e sau nu pe plac ;
 Să crezi că eu întocmai cum spui am să ți-o fac,
 Căci tot ce am pe suflet îmi este și pe limbă.

Corul

Străine, vezi cum omul în viață se preschimbă ?
 Căci drept îți este neamul și rău tu te-ai făcut !

Creon

Cum spul, eu niciodată, Teseu, nu v'am crezut
 Un neam lipsit de minte, lipsit și de putere,
 Dar nu credeam că țara întreagă poate cere,
 Când eu nu vreau, la tine să stea a' mele rude ;
 Gândiam că orișicare de dânsul poate-aude,
 Cuprins de îngrozire, o să-l gonească 'ndată,
 Mânjit cum e de crimă, omorător de tată,
 Și soț al mamei sale cu care-avu copii:
 Eu nu credeam vre-odată așa de bun să fii,
 Să suferi în cetate pe-un astfel de bărbat.
 Areopagul vostru, cu sfatu-i luminat,

1) Μέτοικος, cetățean de o valoare inferioară.

N'ar aproba aceasta. De-aceia îndrăznesc
 Să ieau cu mine prada. Aş sta să mă gândesc
 Şi-aş fi mai blând, dar dânsul m'a blestemat mereu,
 M'a blestemat pe mine şi neamu 'ntreg al meu.
 De-aceia vreau acuma şi eu să mă răzbun.
 Mânia fierbe 'n mine şi nu pot s'o supun.
 Doar moartea-ar împlânzi-o, căci mort nu simţi nimic,
 Sunt slab şi singur... fie!..., dar drept e ce vă zic :
 Voiu încerca cu tine să lupt pe dreptul meu.
 Şi fă acum ce-ţi place, copile-al lui Egeu !

Oedip

În mine vrei cu aste cuvinte să loveşti ?
 Neruşinată vorbă ! Pe tine te răneşti,
 Şi nici de cum pe mine, un biet bătrân ce-ascult
 Vorbindu-mi cu a ta gură durerea de demult,
 Ce-a trebuit s'o sufăr de şi nu-s vinovat.
 Vre-un Zeu. de bună seamă, pe noi şi-a răzbunat ;
 Pe suflet n'am vre-o pată. Tu poţi să zici ce vrei —
 Că am lovit în mine şi cei mai scumpi ai mei ¹⁾ ;
 Dar spune: cum se poate să-mi născocoşti vre-o vină,
 Căci încă nu văzusem a soarelui lumină
 Şi nu aveam nici mamă şi nu aveam nici tată,
 Când tatăl meu aflase de profeţia dată
 Că moartea o să-i vină prin chiar copiii lui ?
 Şi cum te simţi în stare acuma să-mi mai spui

1) Crima lui Oedip nu putea fi o pată pe sufletul său, întrucât era fatală şi el nu o putea înlătura.

De nunta mea cu mama, cu care ești tu rudă¹⁾ ?
Eu îți răspund la toate și toți să mă audă !
Cum poți să mă învinui, când soarta m'a gonit,
Când nu știam ce lucruri grozave-am făptuit,
Când nu știam în cine lovia al meu omor ?
Vai, mama mă născuse ca ea, neștiutor—,
Și-apoi, rușinea noastră, ea mi-a născut copii.
Dar tu de bună voe spre noi acumă vii
Să mă bârfești pe mine, ce fără voia mea
M'am însurat cu mama. Tu o bârfești pe ea,
Când eu aș vrea trecutul să-l uit pe totdeauna.
Dar tu cu 'nviersunare îmi amintești într'una.
Vai, nunta mea, bătrâne, și-omorul meu de tată
Pe fruntea mea nu pune o rușinoasă pată ;
Răspunde doar atâta : te-ai mai simți în stare,
Când ar veni vre-unul cu gând să te omoare,
Să cercetezi 'nainte de nu e tatăl tău,
Sau vei răspunde 'ndată la fapta lui cu rău ?
De ți-ar fi scumpă viața, l-ai pedepsi îndată
Și n'ai mai pierde vremea să faci vre-o judecată.
Aici m'aduse soarta. Chiar tata din mormânt,
De-ar mai putea să vie să spună vre-un cuvânt,
Nu mi-ar aduce vină. Dar tu ce socotești
Că-i bună orice vorbă oricând să o rostesti,
În fața lor mă 'nvinui. Ai lăudat cetatea
Și pe Teseu și țara ce apără dreptatea,
Dar uiți că la Atena sunt Zeii mai slăviți,

1) Creon era fratele locastei, mama lui Oedip.

Și vii să iei cu sîia pe cei nenorociți.
Mă voiu ruga de Zâne, să vină 'n ajutor
Și fetelor și mie, bătrînul rugător,
Să afli tu ce oameni în țară locuiesc !

Corul

Dureri nemărginite în bietul om lovesc.
E demn de mila noastră, căci este-un om cinstit.

Teseu

De parte-s răpitorii, și noi nu ne-am grăbit :
Destul atîta vorbă !

Creon

Ce-mi poruncești acum,
Cînd nu am niciun sprijin ?

Teseu

Să mă urmezi în drum
Și să-mi arăți pe unde copilele le-ai dus.
De sunt departe-acumă, nimic nu am de spus.
Se vor găsi doar oameni să meargă după ei
Și n'o să poată vre-unul, rugându-se de Zei,
S'aducă mulțămire că l'au lăsat neprins.
Să mergem dar ! Căzut-ai în cursa ce-ai întins.
Ce-ai strâns prin viclenie ai prăpădit curînd,

Să nu mai ai speranțe ! Cunosc eu al tău gând.
Nu vei fi fost tu singur căud ai venit aici,
N'ai fi 'ndrăznit atâtea, de nu aveai voinici.
Voi îngriji de toate, să nu ieși tu mai tare
Decât orașul nostru ? Sau ție ți se pare
Că eu vorbesc zădarnic acum, ca și 'n trecut,
Când tu a' tale planuri viclene, le-ai țesut ?

Creon

Aci eu n'am puttere să-ți mai răspund nimic,
De-aș fi acum la Teba, aș ști eu ce să zic.

Teseu

Amenință, de-ți place ! Dar, haide, mergi odată !
Oedipe, fi pe pace. Copilele-ți îndată
Ți le-oiu aduce. Altfel odihnă n'aș găsi.
Afară de se 'ntâmplă 'nainte a muri.

Oedip

Să-ți răsplătească cerul, copile-al lui Egeu,
Căci drept ai fost cu mine și bun ai fost mereu.

Corul

(Strofa I-ia).

O, ce n'aș da să fiu acumă
In locul unde mergeți voi ?
Cu glasul de aramă Ares
Vă 'ndeamnă grabnic la război.

Dar nu știu unde luptătorii
 La luptă crâncenă se prind:
 Pe țărmlul pitic ¹⁾, sau pe țărmlul
 Pe care torțele se-aprind ²⁾,
 Acolo unde preotese
 Fac slujba sfintelor mistere
 Și unde Evmolpizii preoți ³⁾
 Cer credincioșilor tăccre ⁴⁾.
 Teseu, ce-aprindc focul luptei
 Cu brațul lui învingător,
 Va prindc 'ndată pe copile
 Și va târi pe răpitor.

(Antistrofa a I-a)

Luptă-vor poate lângă stânca
 Acoperită de zăpezi,
 Ce stă spre-Apus, pe țărmlul Oetei
 Inconjurată de livezi.
 Se vor lupta pe cai, pe care;
 Dușmanul nostru va fi prins,
 Căci știu să lupte toți ai noștri
 Și nimeni pe Teseu n'a 'nvins.

1) Țărmlul pitic pe care se ridică templul lui Apolon Piticul.

2) E vorba de torțele din Eleusis, unde se săvârșiau misterele eleusinice.

3) Evmolpizii erau o familie de preoți.

4) Cel ce luau parte la misterele eleusinice trebuiau să păstreze totul în secret.

Cu frâul liber calu-aleargă,
 Iar hățul scânteiază 'n soare.
 Se năpustesc cu toți 'n goană
 Și oastea iese 'nvingătoare,
 Căci ei pe Pallas călăreața
 Mai mult ca toți o prețuiesc
 Și-apoi pe fiul scump al Reei ¹⁾
 Mai mult din Zei îl socotesc.
 Căci el e Zeul mării 'ntinse
 Și-ades el zguduie pământul.

Strofa II-a.

Se pregătesc acum de luptă,
 Sau poate fug în zbor ca vântul?
 Presimt că o să 'ndure Creon
 Dureri nu mai puțin de crude
 De cum pricinui^r el însuși
 Nenorocitelor lui rude.
 O faptă mare, da, o faptă
 Mărețul Zeus va 'mplini.
 Profetul crâncenelor lupte
 Am devenit în astăzi.
 O, dacă'ș fi o porumbiță,
 Să mă avânt de-asupra lor
 Și să privesc din sus la luptă,
 Plutind prin nori c'un zbor ușor!

1) Fiul Reei este Poseidon.

Antistrofa II-a

O, Zevs-à-toate-văzătorul,
 Tu, cel mai mare dintre Zei,
 Permite prăzi ¹⁾ bogate 'n țară
 S'aducă azi stăpânii miei!
 Atenă, Zână venerată,
 Și tu, Apòlon, vânător,
 Cu sora ta ce urmărește
 Pe cerbii răpezi la picior ²⁾,
 Veniți spre ajutor în țară
 Și apărați orașul meu!

Bătrâne, n'o să spui că fost-am
 Profet nedrept vre-odată eu,
 Căci vin acuma înapoi
 Copilele-ți grăbit spre noi.

Oedip

Da: unde-s ? Ce spui ? Unde ? Ce-ai spus ? Mai
 spune-odată !

Antigona

O, de-ai vedea pe omul acesta bun, o, tată !
 El ne-a adus la tine.

1) Prada bogată din luptă sunt cele două fete răpite.

2) Sora lui Apolon este Diana.

Oedip

Copile, ați venit ?

Antigona

Teseu și-ai lui tovarăși pe noi ne-a mântuit.

Oedip

Ați revenit, copile, din drumul vostru lung ?
Sâ vă mai strâng în brațe, vai, nu credeam s'ajung,
Veniți, veniți, copile !

Antigona

Dorința ti-o 'mplinim
Căci drag ni e și nouă în brațe să-ți venim.

Oedip

Veniți !

Antigona

Aproape suntem.

Oedip

Vlăstare scumpe mie !

Antigona

Părintelui copilul i-e totdeauna drag.

Oedip

Veniți, căci voi mai sunteți unicul meu toiag.

Antigona

Toiag, de bună seamă, toiag de pribegie...

Oedip

Vă am pe voi. Ce-mi pasă ? Acum sunt fericit.
Acum, cu voi alături, muri-voi mulțumit.
Voi sunteți pentru mine cel mai frumos odor.
Aș vrea să uit că singur am fost rătăcitor.
Mă sprijiniți, copile, de părțile-amândouă;
Cuprindeți-mă 'n hrațe ! O vorbă scurtă vouă
Vi se cuvine 'n toate. Să-mi spuneți dar acum
Ce-ați pățimit, ce fapte s'au petrecut pe drum.

Antigona

El ne-a scăpat. Ascultă-l să-ți spuie dânsul tot,
Și-atunci puține vorbe rosti-voi eu,

Oedip

Socot

Că te-ai mirat, străine, de am vorbit cam mult,
De-am stat cu-a' mele fete vorbirea să li-ascult,
Căci ție doar 'nainte de toate trebuia
Să-ți mulțumesc, o, rege, de fericirea mea.
Să-ți dea dar Zeii bine, și ție, și cetății !

Aici găsi iubirea statornic' a dreptății,
 Aici, și nu aiurea, puteam să mă aștept
 Să aflu mila voastră, un sfat cinstit și drept.
 Simțiam o datorie prin vorbe să ți-o spui :
 Dator sunt ție totul și altui nimănu.
 O, rege 'ntinde-mi dreapta ! Vreau fruntea să-ți sărut.
 Cum este obiceiul.. O, Doamne, ce-am cerut ?
 De m'ai lăsa tu însuși, eu n'aș încuviința.
 Un om mânjit de crimă să poată cuteza
 Să-ți pângărească fruntea și mâna ta ? O, nu !
 Căci dintre toți, o rege, cel mai curat ești tu.
 Să sufere cu mine acel ce-i învățat !
 Iar tu rămâii și-acuma de mine depărtat,
 Și să ni porți de grijă, cum ni-ai purtat mereu !
 Aceasta mi-este-ruga, copile-al lui Egeu.

Teseu

Eu nu mă mir, Oedipe, și nici nu sunt mahnit
 Că mai întâi de toate cu dănele-ai vorbit,
 Căci tu ca un părinte te-ai bucurat de ele.
 Voi ați văzut prea bine : mai mult eu faptei mele
 Mă 'ncred decât în vorbe. Prin fapte strălucesc ;
 Și orișicând aceasta eu pot s'o dovedesc.
 Te-am înșelat vre-odată ? Nu ți-am adus acum
 Copilele ? Nu-i bine să-ți povestesc eu cum.
 Să-ți spună ea ! Zadarnic să mă fălesc spunând
 Cum se încinse lupta. Acuma de curând
 Un zvon se răspândește ; l-ai crede ne'nsemnat :

De judeci mai de-aproape, e vrednic de mirat.
Când te'ngrijești de toate, îți e cu mult mai bine.

Oedip

Eu n'am aflat. Mă 'nvață !

Tesen

Bărbaiți noștri spun
Că un străin venit-a la templul lui Neptun.
Deși nu-i dintr'o țară, rudii el e cu tine.
Veni în lipsa noastră și merse la altare.

Oedip

De unde e și ce vrea ?

Teseu

Eu nu mai știu nimic,
Căci dânsul spune 'ntruna că vrea un lucru mic

Oedip

De s'a retras în templu, el cere-un lucru mare.

Teseu

Aud că vrea să poată vorbi întâi cu voi,
Pe-același drum, în urmă, să plece înapoi.

Oedip

Dar cine e străinul ce vine rugător ?

Teseu

Aveți cumva vre-o rudă prin Argos ce-ar voi
Să te găsească ?

Oedip

Scumpe amice, te implor.
Destul atât !

Teseu

Ce este ?

Oedip

O, nu mai stărui !

Teseu

De ce ? Vorbește !

Oedip

Rege, eu știu acum tot.

Teseu

Dar cine-i el ?

Oedip

Străinul e chiar copilul meu,

Și mi-ar veni acuma nemăsurat de greu

Să stau cu el de vorbă. Dușman eu mi-l socot.

Teseu

De ce? Tu poți prea bine s'ascuți ce spune el;

Să faci ce nu ți-e voia, nu te silesc de fel.

Oedip

Grozav de greu îmi vine vorbirea să-i ascult.

De-aceia dar, o rege, nu mă sili mai mult!

Teseu

Să nu mării pe zeul, ce-l apără, străine,

De nu-i lași rugătorul să vie lângă tine!

Antigona

Gândesc că este bine, de și-s o biată fată,

Să-ți dau un sfat. Ascultă-l pe rugător, o tată!

Și ai curaj! Căci nimeni cu șila nu te ea...

Ce pagubă să fie de-ascuți vorbirea sa?

Tu ai acum prilejul să afli al său gând.

Prin vorbă orice planuri se desvelesc curând.

Și-apoi ești tată. Lasă-l să fie dânsul rău,

Să nu se poată plânge că tu, la rândul tău,

Te-ai răzbunat la vreme. În lume mulți părinți

De la copii îndură destule suferinți.
 Un sfat li prinde bine — să-l dai doar cu iubire —
 Și-adesse ori le poate schimba întreaga fire.
 Tu să-ți aduci aminte de câte-ai suferit !
 Să nu te lași mâniei din nou acum robit.
 Căci nu sfârșește bine, precum ai și văzut,
 Când mâniat pe tine, vederea ți-ai pierdut.
 Dă-i voie ! Nu se cade așa de mult s'aștepte
 Acela care vine să ceară lucruri drepte
 Și nu-i frumos când însu-ți din greu ai suferit
 Să nu ajuți pe unul când e nenorocit

Oedip

Tu m'ai învins, copilă ! Ce crudă ți-e plăcerea !
 Să fie dară astfel precum vă este vrerea !
 Să nu m'atingă nimeni, atâta mai cer eu.

Teseu

Bătrâne-ajunge-odată, să nu-mi mai spui mereu !
 Eu nu vreau să mă laud, căci ți-am mai arătat:
 Cât ceru-o să-mi ajute, vei fi nesupărat.

Corul

[Strofa.]

De ce să vrei un traiu prea lung ?
 Nebun ești dacă-l ceri.
 Cu fiecare zi te-ajung

Noianuri de dureri.
 La urmă tâmpla ta căruntă
 Tot moartea o 'ncunună !
 În lad nu-s sărbători de nuntă,
 Nici lirele nu sună.

[Antistrofa.]

„Să nu mai fii, — ce dulce gând,
 Ni-am zis adese ori !
 De te-ai născut, apoi curând
 La Hades să cobori.
 Bătut de griji pe lume vii
 Căci ce nu-i cu putință ?
 În tinereță, nebunii,
 Și 'n urmă suferință.
 Urăști, omori, în toți izbești,
 Răstorni mereu și lupți :
 Apoi de-odată te trezești
 Cu părul alb și-obrajii supți.
 Nimic atunci nu mai însemni.
 Prtetenii nu-ți rămân,
 La jocuri nu te mai îndemni
 Și nici la sfat, când ești bătrân.

Epoda

Așa îl văd pe el acum :
 Bătrân, cum sunt și eu,
 Purtând din loc în loc pe drum

Poveri de ani din greu,
 L-asamăn țărmlui geros,
 Cu fruntea de ninsoare.
 De el se sfarmâ furios
 Nemărgenita mare,
 Din patru părți, necontentit,
 Talazuri se avântă.
 Și-ascultă țărmlu pustit
 Cum marea se frământă.

Antigona

Cu ochii plini de lacrimi, el vine către noi.
 S singur, cât se pare.

Oedip

De cine spuneți voi ?

Antigona

Sosește Polinice. La el gândiam mereu.

Polinice

Vai ce să fac ? Voiu plânge întâiu destinul meu,
 Sau mai întâiu de toate pe dânsul să-l jălesc ?
 O, fetelor pe unde fu scris să vă găseso ?
 Cu voi prin țări străine, bătrânul meu părinte,
 Cerșind, murdar, cu trupul în ruptele-i veșminte,
 Iși duce vechea fală prin praful de pe drum.
 Vai, prea târziu de tine mă îngrijesc acum !
 De toate sânt eu unul mai mult ca toți de vină.

Privește dar! Pe fața lipsită de lumină
În plete ne'ngrijite în vânt îi zboară părul.
La fel îi e și hrana. Acesta-i adevărul :
Da, dintre toți copiii, mă simt cel mai nebun.
Târziu sosii la tine, eu însu-mi să ti-o spun,
Dar tot mai este milă, în cer și pe pământ.
Acolo, sus, ea șade cu Zeus acel sfânt
Și-aici stă-lângă tine. Mă dau drept vinovat
Și cer un leac să fie păcatul meu uitat.
Vorbește ! ce taci ? tată ! Așa-ți sânt de urât
Că nu-mi vorbești de cele ce te-au mahnit atât ?
Vorbiți voi pentru mine și descleștați-i gura,
Viăstarele lui scumpe, și potoliți-i ura,
Să nu mă izgonească așa fel înapoi...
O sora mea, vorbește, înduplecați-l voi,
Căci la un Zeu venit-am și eu ca rugător !

Antigona

Vorbește tu, sărmane, căci nici un muritor,
De-aude orice vorbă, nu șade fără glas :
Cu gura încheștată niciunul n'a rămas.
Cubântul de ți-e jalnic, de-l supără, de-i place,
O să-ți răspundă 'n-urmă.

Polinice

Așa cum spui voi face,
Stăpânul țării voastre spre voi m'a îndreptat.
Pe Zeu îl iau de sprijin : la dânsul m'ați aflat

Voiu spune ce-am pe suflet și'n urmă mă îndrept
Pe-acelaș drum acasă. La voi acum aștept.
Tot sprijinul bătrâne, surori și tu, o tată,
Și păsul meu, cum cereți, îl veți afla îndată.
Gonit a fost din scaun întâiul tău copil
Și, părăsindu-și țara, luă drumul spre exil.
Prin intrigi Eteocle/putu să mă învingă
Și setea de domnie mai grabnic să și-o stingă,
Căci n'a fost mai puternic prin brațe sau prin sfat,
Și nici mai mult prin fapte. În urmă am aflat
Și am văzut în toate blestemul tău. Plecaiu
La Argos și acolo pe-Adrast de socru-l luaiu.
Strânseiu apoi oștire din cei mai buni bărbați,
Fruntași cinstiți în țară, cu lancea înarmați.
Cu șapte oști de-odată la Teba vom porni :
Să mor aș vrea mai bine de nu voiu isbuti
S'alung pe vinovații ce mi-au aprins mânia.
Așa gândesc. Aceasta îmi este dar solia.
De-aceia viu la tine, o tată. Te implor :
Ajută-mă ! Ajută acuma tuturor !
Din șapte părți cu șapte fruntași pornim oștirea,
Aprinși de dor s'aducem tiranului peirea.
În rându 'ntâiu pășește viteazu-*Amfiareu*,
Vestit în depărtare prin lancea lui de fier.
El urmărește păsări în sborul lor pe cer
Și spune viitorul. Al doilea-i *Tideu*,
Copilul lui Oeneus, din neam etolian,
Al treilea *Eteoclu*, fecior de Argian.
Hippomedon, copilul lui Talante, la rând

E-al patrulea. Pe urmă, al cincilea luptând.
E *Capaneu*, ce spune strigând în gura mare,
Că va aduce 'n Teba prin flăcări devastare.
Arcadia trimise un fiu: *Partenopeu*¹⁾:
Al șaselea el este. Numirea lui arată
Că mama sa fusese nainte mult timp fată,
Și 'n urmă Atalanta născu un fiu. Iar eu,
Copilul tău, sau poate copilul sorții rele,
Deși îmi spun bărbații c'am fost al tău odată,
Al șaptelea, spre Teba duc oaste ne'nfricată
De argieni. O tată, ajută mâinei mele.
Te rog pe-a' tale fete, pe viața ta, te 'ndură!
Oprește-ți dar acuma nestăpânita ură
Și-ajută-mă din Teba să scot pe al meu frate,
Căci dânsul mă alungă, din țară și cetate.
Oracolul ni spune că 'n tine-i mântuirea.
De ne ajuți, ni-e bine, de nu, ni-a luci peirea.
Te rog pe Zei, pe ape, învinge-a ta mânie:
Aceiași viață tristă îmi este dată mie.
Nu vezi cum ne unește un ne 'mpăcat destin?
Sânt cerșetor ca tine pe un pământ străin.
Ne lingușim de alții pe când tiranu 'n țară
Privind la noi, din scaun ne face de ocară.
Vai mie, doar o vorbă și totu-ar fi schimbat!
Curând din tron tiranul vedea-l-ai alungat
Și tu ai merge-acasa. ai sta 'n palat mereu
Și 'n locul lui în scaun m'aș ridica tot eu:

1) *Partenópeu* înseamnă „Născutul din fecioară“.

De tine-atârnă totul, de-ai vrea să ne ajuți
Alminteri, fără tine, curând am fi pierduți,

Oedip

Nu s'ar găsi străinul vorbind în fața mea
Și nici răspuns acuma la câte-a spus, n'aș da.
Căci nu îmi pare vrednic, și niciodată eu
N'aș fi voit să vină, de nu voia Teseu.
Bărbați din țara asta, eu nu pot să mai tac,
Dar vorbele rostite nu i-or părea pe plac.
Copil smintit, tu singur m'ai izgonit știi bine,
Pe când erai tu rege pe tronul care-l ține
Acuma al tău frate. Când soarta te-a gonit,
Abia atunci de mine din nou ți-ai amintit
Și vii să-mi plângi de milă, văzând al meu veșmânt.
Să le 'ndurăm pe toate! Să plâng eu n'am cuvânt.
Trăiesc cum pot, dar mie îmi pari un ucigaș.
Căci tu mă isgoniseși atunci din oraș,
Și m'ai svârlit durerii; de-aceia eu acum
Cerșesc de azi pe mâine, târându-mă pe drum;
Pe-aceste două fete de nu le-aș fi avut,
Muriam de mult cu tine. Cu ele doar m'ajut,
Căci mă hrănesc și 'n toate bărbați sânt, nu femei,
Dar voi?... O, nu se poate să fiți copiii mei!
Pedeapsă te așteaptă, de vei porni oștire.
Un Zeu vă dă îndată a crimei răsplătire,
Căci n'o să iei cetatea. Niciunul dintre voi
Nu va mai fi în viață. În sânge amândoi

Zăcea-veți. Chem blestemul acum ca și 'nnainte.
 Să știți și vol ce 'nseamnă respectul de părinte,
 Să nu vă râdeți asttel de cel ce v'a născut,
 Când dup'o soartă crudă, vederea și-a pierdut!
 De-aceia dar blestemul vă 'nlănțuiește vouă
 Și Tron și țară, totul. Dreptatea n'a perit.
 n legile lui Zeus ea stă neconținut.
 La moarte mergi, copile, de mine blestemat,
 Desmoștenit, pornește, de crime încăreat.
 Să izbăvești blestemul! Să nu cuprinzi cu arme
 Cetatea, nici la Argos să mai te 'ntorci vre-odată,
 Ci mâna cea de frate la urmă să te darne!
 Să moară și acela ucis de tine 'ndată!
 Blestem asupra voastră și Iadul să vă 'nghită,
 Acolo 'n întunerec, în noaptea nesfârșită,
 Acolo unde tata de mult s'a coborât.
 De-aici să mi te smulgă Tartărul cel urât!
 Invoc pe-aceste Zine, invoc chiar și pe Marte,
 Ce vă ațâță ura. Și-acum să pleci departe,
 Să afle toți Tebanii și aliații tăi,
 Cu ce dar răsplătește Oedip pe fiii săi!

Corul.

Întoarce-te de grabă. Acesta-i al meu sfat.
 N'ai dobândit nimica ; zadarnic te-ai cercat.

Polinice

De ce-am venit, vai mie ? Nimic n'am dobândit.

În schimbul rugii mele blesteme am găsit.
 Desmoștenit de tine, nenorocit ce sunt !
 La nimeni nu voi spune grozavul tău cuvânt,
 Ci neputând în urmă să mai privesc acum,
 Mă duc grozava soartă să mi-o gălesc pe drum.
 Iar voi, surori, când astfel blestemul s'o 'mplini
 Și când vă veți întoarce la Teba într'o zi,
 Asupra unui frate dispreț să n'aruncați :
 Mormânt și toată cinstea se cade să i-o dați,
 Căci de sunteți acum atât de laudate,
 Mai mult vă crește faima prin dragostea de frate.

Antigona

Te rog, o, Polinice, ascultă-mi o povadă !

Polinice

O, scumpă Antigonă, o, sora mea, mă 'nvață !

Antigona

La Argos du armata și nu mai încerca,
 Șa-ți pierzi zadarnic viața, să-ți pierzi și țara ta !

Polinice

O, nu pot. Când odată aș șovăi, cu greu
 M'ar asculta în urmă.

Antigona

De ce, copilul meu,

Să nu-ți oprești mânia ? Ce bucurie mare

Să-ți nimicești tu țara ?

Polinice

Dar nu mă simt în stare,

Să sufăr eu insulta, eu, cel d'întâi născut !

Antigona

Nu vezi ce te așteaptă ? Mânia te-a pierdut,

Căci moartea vă pândește la fel pe amândoi.

Polinice

Să fie-așa cum cere ! Eu nu dau înapoi.

Antigona

Vai mie ! Cine oare ar vrea să te 'nsoțească,

Când știe-aceste lucruri ?

Polinice

Ei n'or să le cunoască,

Doar lucruri fericite, și nu pe cele rele,

Ca general se cade să spun oștirii mele.

Antigona

Ai chibzuit tu bine ?

Polinice

Nu mă mai poți opri.
Pe drumul sorții mele, vai mie, voi porni.
Căci răzbunarea tatei de mult mi l-a croit,
Dar să v'ajute cerul, când eu voi fi murit,
Să-mi ascultați dorința ! Acum vă părăsesc,
Când cea din urmă oară mai pot să vă privesc.
Ferice fiți ! În viață nu mă veți mai vedea...

Antigona

Vai mie !

Polinice

Nu mai plânge !

Antigona

Dar cine ar putea
Să-și ție plânsul ? Moartea, o frate, vă pândește,

Polinice

De trebuie, muri-voi.

Antigona

Povața mi-o primește !

Polinice

Când nu mă pot supune, să nu mă sfătuiești !

Antigona

Mă simt nenorocită, când tu mă părăsești.

Polinice

Să hotărască cerul ! Plecând, eu rog pe Zei
De rău să vă ferească, căci voi în ochii mei
Și 'n ochii tuturoră rămâneți nepătate.

Corul

Bătrânul orb ni-aduce durere în cetate.
Mânia lui m'ar pierde de n'ar muri curând.
Durerea crește 'ntr'una, căci altele, la rând,
Se-adaogă la 'ntăia și astfel niciodată,
Cât știu, nu schimbă Zeii vre-o hotărâre luată.
Aud un tunet, Zeus i

Oedip

Copii, copii, veniți !
Duceți-vă de grabă și pe Teseu vestiți !

Antigona

De ce ți-l chemi, o tată ?

Oedip

Voi spuneți-i să vie,
Căci în curând sfârșitul mi se vestește mie !
Mă pregătește Zeus prin fulgeru-aripat.

Corul

Vai, tunetul cu zgomot de Zeus aruncat
 Se prăvăleşte. Părul de groază-mi s'a zbârlit
 Si inima, de frică, în piept mi-a 'ncremenit.
 Acuma iar tot cerul un fulger îl despică.
 Ce jale ni vesteşte ? O, cerule, mi-e frică !
 O, Zeus !

Oedip

Iată, viaţa curând mi se sfârşeste,
 Şi nu mai e scăpare.

Corul

De unde ştii ?

Oedip

Vesteşte

Să vie-al nostru rege, căci nu mă îndoiesc ;
 Să vină mai degrabă cât timp eu mai trăiesc !

Corul

Auzi ? A doua oară, cu zgomot, plin de groază.
 Un tunet se prăvale. Aruncă-ni o rază
 Din mila ta, o Zeus, şi nu ni-aduce moarte !
 Acest bărbat, sărmanul, peire să nu poarte
 Cetăţii mele ! Zeus, ascultă ruga mea !

Oedip

Copii, sosește omul ? O de m'aș mai afla
Stăpân pe minte ! Vie dar regele mai iute !

Antigona

Ce lucruri vrei a-i spune, de tine doar știute ?

Oedip

Voiesc să-i dau răsplata, precum l-am prevestit,
Căci bun a fost cu mine și bine m'a primit

Corul

Te-apropie, copile ! De-ai fi chiar la altar
Și Zeului o jertfă punându-i-o în dar,
Tu ești acum de grăbă din Templul lui Neptun,
Și vino 'n câmp, căci omul ni poartă un gând bun
Și vrea să te plătească pe tine și cetatea,
Că te-ai purtat cu dânsul precum cerea dreptatea.

Teseu

De ce chemați ? Ce veste ? Aud al vostru glas.
Mă chiamă și bătrânul, dar ce vi s'a 'ntâmpat ?
Despică Zeus norii, și grindin 'a picat ?
Căci pot să bănuie totul când Zeus se mânie.

Oedip

Un Zeu de bună seamă conduce al tău pas.
La timp sosești.

Teseu

Ce este ?

Oedip

Sfârșitu-mi vine mie,
Și vreau să mor ținându-mi făgăduința mea.

Teseu

Pe ce te bizui ? Care e prevestirea ta ?

Oedip

M'au prevestit chiar Zeii. Ei nu ne-au înșelat.

Teseu

Bătrâne, spune-acuma ce semn s'a arătat ?

Oedip

A fulgerat într'una și a tunat la rând,
O mână neînvinsă văzduhul despicând.

Teseu

Te cred. Vorbește-acuma și eu te-oi asculta,
Căci vorbe mincinoase n'ai spus în viața ta.

Oedip

Urmând a mea povață, copile-al lui Egeu
 Va sta orașul voștru înfloritor mereu.
 Te voi purta eu singur și fără călăuză
 În locul unde 'ndată, va trebui să mor.
 De taina mea nici unul, o rege, să n'auză,
 Iar groapa neștiută să fie tuturor!
 Un zid de apărare în vremuri de nevoi,
 Puternic ca și-o oaste, cu lance și cu scut,
 Așa vă e mormântul ce l'am găsit la voi.
 O taină-ți mai rămâne doar ție de știut.
 Oprit îmi e s'o afli, cât timp ar mai putea
 S'audă și un altul. O, rege, eu n'aș vrea
 Nici chiar a, mele fete să fie atunci aproape,
 Să fii tu singur; taina cu mine să se 'ngroape
 Și tu apoi la rându-ți, când viața ți se curmă,
 Urmașului o lasă, în clipele din urmă!
 Acesta mai departe la fel o va lăsa
 Și astfel de pierzare îți mântui țara ta.
 Văzui orașe multe, ce pot să cadă 'n vină,
 De și le cârmuiește un rege înțelept.
 Dar tot trâmite cerul răsplata lui divină.
 Cetății care lasă alături drumul drept.
 Ce să-ți mai spui zadarnic, un lucru care-l știi ?
 Să mergem mai, degrabă căci Zeul e grăbit !
 Vă sunt eu călăuză, iubiții mei copii
 Precum voi odinioară pe drum m'ați însoțit.
 Lăsați-mă! Eu singur găsesc al meu mormânt,

Căci soarta mea voiește să mor pe ăst pământ.
 Pe-aici să mergem, uite, pe-aici eu drum mi-aștern
 Căci Hermes și-o Zeiță mă poartă spre infern!
 Lumină, care-odată și mie mi-ai lucit,
 Tu nu-mi lucești și astăzi, când cea din urmă oară
 M'ating a tale raze, căci viața s'a sfârșit
 Și dornică de pace la Hades se coboară.
 Iar tu, ce dintre oaspeți mi-ai fost cel mai scump mie,
 Ferice fii! Supușii și țara să 'nflouască!
 Când mort, eu fericirea gusta-voi pe vecie,
 La mine fie-care cu drag să se gândească!

Corul

Strofa

Ascultă-mi ruga, Zână-a nopții
 Și tu, al morților stăpân,
 O, Hades, fă să meargă 'n pace
 Pe drumul său acest bătrân!
 Cruțați-l de dureri în calea
 Spre câmpul morții din infern,
 Spre Styx, acolo unde totul,
 Se 'ngroapă 'n somnul cel etern!
 Priviți spre dânsul cu iubire,
 Căci mult aici a suferit.
 De fapta lui el n'avu știre
 Și vrednic e de răsplătit.

Antistrofa.

Iar tu, o, fiară neînvinsă,
Tu, vajnic păzitor al morții,
Ce stai mugind din fund de peșteri,
Ne 'nvinsă lângă pragul porții,
Și tu, ce-adormi pe toți, o moarte,
Și voi Zeițe infernale,
Lăsați-l pe străin să treacă
Nesupărat de voi pe cale!

Pristavul

Oedip e mort. Aceasta în scurt vă pot vesti.
Dar n'aș putea în vorbe puține povesti
Cum s'a 'ntâmplat, căci clipa din urmă-i fu măreață.

Corul

Muri nenorocitul ?

Pristavul

Da, se sfârși din viață.

Corul

Muri ușor, sârmanul ? Vre-un Zeu l'a ajutat ?

Pristavul

Sfârșitul li i din viață e vrednic de-admirat,
 Căci ați văzut cum singur el ne ducea pe noi
 Și fără călăuză. Când am ajuns apoi
 La gura 'ntredeschisă a peșterii adânci,
 Cu trepte de aramă, zidită printre stânci,
 El se opri, căci drumul se despărțea în față,
 Acolo unde șeade dovada cea măreață,
 Un monument ce spune de-acuma pe vecie
 De doi amici ce-i leagă o strânsă prietenie;
Teseu și *Piritous*. La mijloc se opri,
 Se așază pe urmăși hainele-și svârli.
 Alături sta un arbor, cu scorbură adâncă:
 Era un păr sălbatec. Aproape e o stâncă.
 A lui *Toric* se chiamă. Acolo-i și mormântul
 Săpat în piatră! — 'n urmă își începu cuvântul.
 Chemând pe-a'lui copile, el le ceru atunci
 S'aducă apă: 'ndată urmară-a'lui porunci
 Și merseră pe dealul Demetrei roditoare
 Și apă de libații găsiră în isvoare.
 Cum este obiceiul spălară pe-al lor tată
 Și-apoi îl îmbrăcară cu-o haină mai curată.
 Când toate le 'mpliniră, de-odată a tunat
 Și cele două fețe de groază-au tremurat,
 Și la genunchi căzându-i, i le-au cuprins plângând.
 Amar gemeau. Acela, când le-auzi strigând
 Le mai cuprinsese 'n brațe: „O fetelor iubite”
 Le zise—„a'mele chinuri de azi sunt împlinite.

Voi nu mai aveți tată ! De grijă ați scăpat
 Să-i mai cătați de hrană. Dar v'am plătit și eu
 Căci nimeni ca și mine nu v'a iubit mereu.
 Lipsite de acuma de dragostea de tată
 Voi o porniți prin lume ! " Așa plâneau când, iată !
 Ținându-se în brațe, din plâns ei conteniră
 Și se făcu tăcere. De-odată auziră
 Un glas chemând ; cu toții am înlemnit de frică ;
 Ni se sbârlise părul. Iar glasul se ridică,
 Venind de nu știu unde : „Oedipe, tu nu vezi ?
 Dela un timp încoace cam mult întârziezi“ .
 Simțind cum Zeu-l strigă, Oedip atunci chiemă
 Pe rege lângă dânsul și astfel cuvântă :
 „Intinde a ta mână copilelor iubite,
 O scumpule ! Credință de-apururi le promite !
 „Intideți-i voi mâna ! Să faci tot ce-ai putea !
 Să le-ocrotești de toate, te rog, pe viața ta !“
 Iar el, oprindu-și plânsul, legat prin jurământ,
 Om bun la suflet jură, să-și ție-al său cuvânt.
 Apoi Oedip atinge cu mâinele slăbite
 Pe fete și le spune : „Copilelor iubite,
 Să îndurați în suflet ce-i bine să 'ndurați !
 Din locurile-acestea se cade să plecați.
 Să nu aflați ce nu e permis să știți și voi !
 Și nici s'audă vre-una ce vom vorbi noi doi !
 Plecați dar iute ! Singur să stea Teseu aci !“
 Și noi, plângând, plecărăm, când de vorbit sfârși,
 Urmând pe-a'lui copile, iar când ne-am depărtat
 Și când puțin în urmă, spre ei ne-am înturnat,

526.697

Găsirăm doar pe rege. El în picioare sta,
 Umbrind cu mâna ochii ca și când n'ar putea
 Să 'ndure ce văzuse, dar nu trecu mult timp
 Și se plecă cu rugă spre Zeii din Olimp,
 Căci l'am văzut îndată cu fața la pământ.
 Din toți doar el e 'n stare să spuie un cuvânt,
 Cum a murit bătrânul căci nimeni n'a aflat.
 Nici Zeus sfânt din ceruri în el n'a fulgerat,
 Nu l'a răpit nici marea și nici mânia ei.
 L'a luat de bună seamă vreunul dintre Zei,
 Sau poate că pământul i s'a deschis în față,
 Căci fără de suspine se săvârși din viață
 Și vrednic de mirare a fost sfârșitul lui.
 De nu par om în fire din cele câte spui,
 Nu vă silesc să credeți !

Corul

Pe unde au rămas
 Copilele și-aceia ce le 'nsoțeau ?

Pristavul

Curând
 Vor fi ici. Se-aude acuma al lor glas
 Nu mă 'ndoesc. Ascultă ! Se-apropie plângând.

Antigona

[Strofa I-a].

Vai, mult necaz în viață, fu scris să suferim,

Căci crima unui tată și noi o ispășim,
Iar după multe chinuri, venind de la părinți.
Prevăd de-acuma încă și alte suferinți.

Corul

Dar ce-i ?

Antigona

Prieteni, lesne vă e de bănuít.

Corul

Muri ?

Antigona

Cum orișicare să moară-ar fi voit :
Pe dânsul nu-l ucise nici furia lui Marte,
Nici marea, ci pământul i-a dat o dulce moarte
Căci l-a primit la sânu-i. Vai, noaptea ne cuprinde.
Un trai mahnit de-acuma în față ni se 'ntinde.
Și rătăcind pe țărături străine și pe mare,
Cum să 'ndurăm noi greul, lipsite de-apărare ?

Ismena

(Strofa a II-a)

Vai, nu știu. Mai de grabă aș vrea să mor și eu.
În lad să merg, acolo pe unde-i tatăl meu,
Căci singure pe lume nu mai putem trăi.

Corul

Copile credincioase, nu-i bine-a vă jeli
De soarta ce v'o face destinu'ndurător,
Căci nu e pe cât credeți așa 'mpovărător.

Antigona

(Antistrofa 1-a)

Chiar în durere-adesea putem afla plăceri,
Căci mare bucurie ne fuse până ieri,
Să-l strâng pe tata 'n brațe, sărman precum era.
O, tată, scumpe tată, de-acolo 'n lumea ta,
Din noaptea nesfârșită, de supt pământ, să știi,
Că dragostea-ți păstrează mereu ai tăi copii.

Corul

Așa muri.

Antigona

Da, astfel precum dorea.

Corul

Cum spui ?

Antigona

Muri în țări străine, cum fu dorința lui.
Se coborâ în noaptea cea veșnică, 'n Infern,

Si ne lăsă în lacrimi, căci plânsul meu etern
Nu poate să 'mblânzească tot chinul meu năstins.
Nu se cădea, o, tată, aici să te fi stins
Si de copii departe !

Ismena

(Antistrofa II-a)

Vai, ce neazuri noi
Mai vin, o scumpă soră, la vechile nevoi,
Căci am rămas orfane ?

Corul

Opriți-vă dar plânsul,
Căci fără de durere ieși din viață dănsul !
Si-apoi în lumea asta oricine-a suferit.
Dragi fete, nu mai plângeți !

Antigona

(Strofa III-a)

Să mergem înapoi !

Ismena

De ce ?

Antigona

Eu vreau acuma.

Ismena

Ce vrei ?

Antigona

La groapa lui

Să mergem !

Ismena

Care groapă ?

Antigona

A tati

Ismena

Nimănui

Nu i-e permis s'o vadă. Cum s'o vedem dar noi ?

Antigona

De ce m'oprești ?

Ismena

Vezi...

Antigona

Ce e ?

Ismena

El nu e 'nmormântat ;
De parte e de oameni.

Antigona

Mă duc la el ! pe urmă
Pe groapa lui îndată tu viața mea o curmă !

Ismena

La ce grozave lucruri acum ai cugetat !
Cum aş putea pe lume, de amândoi lipsită,
Să mai trăiesc, vai soră, așa nenorocită ?

Corul

[Antistrofa III-a]

Nu vă 'ngroziți!

Antigona

Dar unde să fug ?

Corul

Voi ați scăpat.

Antigona

Ce ?

Corul

Orice greutate de voiu s'a depărtat.

Antigona

Eu mă gândesc.

Corul

Ce ?

Antigona

Oare ne-om mai 'ntoarce 'n țară ?

Corul

Nu te gândi !

Antigona

Eu sufăr.

Corul

Ca și întâia oară.

Antigona

Durerea mea-i grozavă.

Corul

O mare de dureri

Căzu pe voi.

Antigona

Așa e.

Corul

E drept,

Antigona

O, ce-mi mai ceri

O, Zeus? Unde mergem și ce mai pot spera?

Teseu

Copilelor nu plângeți! Pe Zei i-ați supăra
De-ați mai jeli pe-acela ce mort, e fericit.

Antigona

Genunchii ți-i cuprindem, o rege!

Teseu

Ce-ați doriți?

Antigona

Să văd mormântul tatii.

Teseu

Nu pot să vă ajut

Antigona

O, rege al Atenii, ce-ai spus?

Teseu

Mi s'a cerut

Cu jurământ, niciuna să nu aflați misterul
Ce-ascunde a lui moarte și luai drept martor cerul
Să fie-așa cum spuse. Pe nimeni n'am să las
Să facă înspre locul acela vreun pas
Și nici să spue-o vorbă. Așa doar îmi scutsc
De orice rele țara.

Antigona

De-i astfel, mă 'nvoiesc.

Trimete-ne, o rege, la Teba înapoi,
Să 'mpiedicăm acolo al fraților război !

Teseu

Voi face tot ce poate să fie de folos,

Căci am jurat credință aceluia de jos
Și 'n dragul lui eu toate ce-mi cereți le 'mplinesc.

Corul

Destul ați plâns ! Azi toate cu bine se sfârșesc.

— SFÂRȘIT —

Pentru prima oară *Oedip la Colona* s'a publicat în 1911 în editura tipografiei *Neamul Românesc* la Vălenii de Munte.

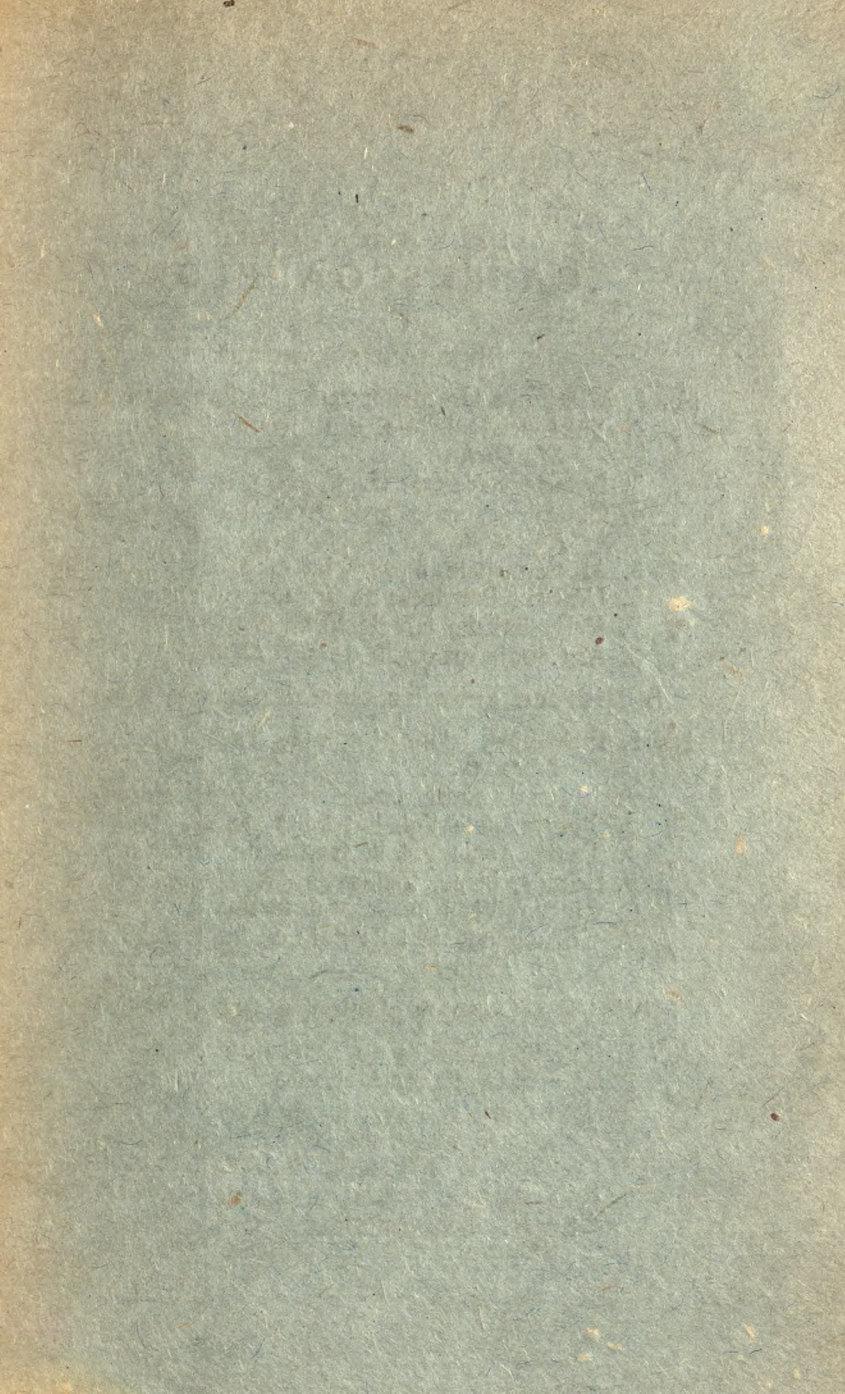
M. I.

ERRATA

- Pag. 5 rândul 8: *căuta* în loc de *cânta*
» 37 » 2: *durerea mare* în loc de *durerea mea*
» 48 » 2: *de m'ai lăsa* în loc de *ce m'ai lăsa*
» 51 » 4: *joc* în loc de *jos*
» 58 » 16: *să plece* în loc de *să pleci*
» 84 » 12: *E* în loc de *S*

DIN PUBLICAȚIUNILE
„CASEI ȘCOALELOR”

Biblioteca secundară

- No. 1. Mitologia Greco-Romană de *G. Popa-Lisseanu*.
„ 2. Tablouri culturale din trecutul Romanilor de
St. O. Iosif.
„ 3. Balade culese de *G. Coșbuc*.
„ 4. Cetăți și orașe greco-romane de *G. Popa-*
Lisseanu.
„ 5. Monumentele noastre istorice de *Al. Lepădatu*.
„ 6. Umorul Românesc de *P. Locusteanu*.
„ 7. Priveliști din țară de *Em. Gârleanu*.
„ 8. Antologie dialectală de *O. Densușeanu*.

Biblioteca autorilor clasici greci și romani

- No. 1. Eutropius, Istoria Romană, tradus de *G. Popa-*
Lisseanu.
„ 2. Juvenal, Satire, tradus de *Anghel Marinescu*.
„ 3. Tacit, Anale Vol. I, tradus de *E. Lovinescu*.
„ 4. Tacit, Anale Vol. II, tradus de *E. Lovinescu*.
„ 5. Homer, Iliada, tradus de *G. Murnu*.
„ 6. Cicero, Visul lui Scipio, tradus de *St. C. Ioan*.
„ 7. Corespondența lui Pliniu cu împăratul Traian de
G. Popa-Lisseanu.

Biblioteca textelor clasice grecești și latinești

- No. 1. Tacitus, Annales de *Eug. Lovinescu*.
„ 2. Cicero, Oratio pro Marcello de *G. Popa-Lisseanu*.
„ 3. T. Livius, Historiae de *I. Dianu*.
„ 4. Vergilius, Aeneis, de *H. Frodo*.
„ 5. Ovidius, Tristia de *Anghel Marinescu*.
„ 6. Sallustius, De conjuratione Catilinae, de *Fr. Chiriac*.
„ 7. Caesar, Commentarii de Bello Gallico de *C.*
Papacostea.

~~3/20~~

7 9 5